

2007. november, XV/11. évf. 3. (49.) szám
A Magyar Schönstatt Családmozgalom lapja

oázis

Fotó: Kosinsky Márta

Kopogtató:

- ❖ Ha erősek tudunk
maradni egy
konfliktus során,
akkor halk szóval,
megfontoltan
törekszünk a helyzet
megoldására.
- ❖ Megkért, hogy legyek
a munkatársa!
Ajánljam fel
a szenvedéseimet
a magyar Schönstatt
Szentélyért!
- ❖ Nem szerettünk
volna olyanok lenni
társaságban,
akik csak egymásba
mélyedve vannak
jelen.
- ❖ Minden gyermeknek
joga van a kipihent
szülőkhöz!
- ❖ A béke azt jelenti,
hogy elfogadjuk
a jelent.

*Halk hívásodra
hősies bizalommal*

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava	3
Esszé	5
Mindennapjaink	7
A pápára figyelünk	10
Kentenich atya tanításából	12
Útban hazafelé	14
Tedd könnyűvé	16
Egymásra találtunk	18
Őszidő	20
Gyereknövelde	22
Női rovat	24
„Bak-elit”	26
Főzőcske	27
Ép lélek ép testben legyen	28
Gyerekszáj	29
Nincs/Van boruk!, Gólyahír	30
Schönstatt hírek	31
Házaspárok útja	36
Városmisszió	47
Családakadémia híradó	52
Fiatalok Oázisa	55

Az Oázis keresztény szellemiségű házasság- és családpedagógiai folyóirat.

Családok készítik családok számára.

Megosztjuk egymással a házasság- és családi életünkben szerzett megtapasztalásainkat.

Az Óbudavári Régió volt jelenlegi számunk házigazdája, őket a Soproni Régió követi a következő központi témával:

„ÖSSZHANGZATTAN”

– *szavaink és tetteink harmóniája*

Tetteink, legmélyebb, legőszintébb gondolataink, problémáink, bűneink, küszködésünk... – lényünkhöz tartoznak. Bármit mondunk és teszünk, kisugároznak, szavainknál többet árulnak el rólunk... Gyógyít és felszabadít, ha megfelelő helyen tudunk beszélni ezekről is.

Nagy megkönnyebbülés és erőforrás látni, hogy a másik is küzd, és ő sem adja fel...

Várjuk megtapasztalásaitokat a következő címre: Sallai+Karikó

oazis@schoenstatt.hu

Határidő: november 30.

OÁZIS 2007. november, XVII. évf. 3. (49.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házasság- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-026, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva • **Készítették:** Bodó Rita, Csermák Kálmán és Alice, Fogarasi András és Virág, Gólya Zoltán és Csörgő Ottília, Jagicza József és felesége, Komáromi Ferenc és Mari, Moson István és Kati, Varga Ágota, Varga Károly és Erika, Varga Móni, Varga Orsi • **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Rábai Szilárd és Györgyi • **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
Nyomás: D-plus Nyomda 1033 Budapest, Szentendrei út 89-93.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk tevékenységét a 73200134-10000434 számlaszámon. Hálásan köszönjük a D-plus Nyomdának, hogy újságunkat ingyen állítja elő!

Jubileumi évünk

któber 18-ával elkezdődött a jubileumi évünk. A Magyar Schönstatt Családmozgalom kezdetének 25. évfordulója lesz 2008. március 2-án.

Ez alatt a 25 év alatt itt dolgozott közöttünk, értünk Beller Tilmann atya, hogy közvetítse számunkra, a családjaink, a közösségeink számára azt, amit a Szentháromság Isten a Szűzanya és Kentenich atya által Schönstattban ajándékozott az Egyháznak és az emberiségnek.

Amit Tilmann atya a kezdetekben hallhatott, valóban halk szó volt. A hősies bizalom indította arra, hogy – mint igazi apostol – odaadással bevesse magát az elmúlt 25 év során a családmozgalom életébe.

Kértük, hogy írjon nekünk a jubileumi év kezdetére. Ezt a levelet kaptuk tőle:

Elkezdjük a jubileumi évünket. És örülünk. 25 éve indult el a Schönstatt Családmozgalmunk Magyarországon. És mára erős mozgalom lett. Több száz család kötődik hozzá. És több mint száz családban kegyhely jött létre: a Szűzanya ott lakik a házainkban. Jézus és Mária összetartoznak. Szeretik egymást. És ezért a mi háziszentélyünk különleges kegyhely. Köztünk van itt a Szűzanya. A házunk már nem mindennapi ház, hanem kegyhely.

A mi Urunk Jézus Krisztus köztünk van a házasság szentsége által, és az egész család eleven közösség. Erre a közösségre vonatkozóan mondja Jézus: „Ahol ketten vagy hárman az én nevemben vannak együtt, ott vagyok köztük.” (Mt 18,20) A Schönstatti Kegyelemi Anyának itt nagy a feladata.

Róbert és Rita 1980. július 11-én Magyarországra hozták az első háziszentélyt.

1983. március 2-án este találkoztunk még két másik családdal, és elmélyültünk a nagy feladatban. Elkezdtünk egy családmozgalmat. A Szűzanya szólt hozzánk. Halk szavak voltak. Hősies bizalommal reagáltunk.

Ma is mond a Szűzanya ilyen halk szavakat. Meg akar bennünket ajándékozni a szentélyében a nagyobb szeretet kegyelmével. Ez olyan szeretet, amelyik odafordul a másikhoz, és nemcsak azt kérdezi: „Jól esik ez nekem?” Ez az a szeretet, amelyik jót akar a másiknak, és valami jóval akarja őt megajándékozni. És mi ezt a nagyobb szeretet kegyelmének nevezzük. „Nagyobb” ez a szeretet, mert fájhat. A Schönstatt Családmozgalomhoz tartozó házaspárok nem bosszankodnak mindjárt, ha a házastárs vagy a gyerekek nem kellemesek. A nagyobb szeretet meghaladja a szokásos mértéket. Ez a szeretet nagylelkű szeretet.

Itt van a Schönstatt Családmozgalmunk nagy feladata, ez a nagy célunk, hogy nagyszívű házaspárok legyünk.

Ez a nagyobb szeretet a szó más értelmében is nagyobb: nemcsak emberi szeretet – a mennyi Atya iránti szeretet. Jézus, aki közöttünk van, gyermek, a mennyi Atyánk gyermeke, és ő odavisz minket az Atyához a mennyben. Ez a kettő össze-

függ: az Isten iránti és az ember iránti nagyszívűség. Aki az Istent Atyjának fogadja el, nem bosszankodik minden apróság miatt. Ezért jön össze sok családuknak szívesen este a háziszentélyben, és megköszöni az Istennek mindazt, amivel ezen a napon megajándékozta őket. Ezek gyakran apróságok. És így megéljük, hogy az Isten – a mi Atyánk – az egész nap folyamán kísér bennünket gondviselésével, mi pedig megosztjuk egymással ezeket a megtapasztalásokat.

Ez egy halk hang. És ezekre a halk szavakra válaszolunk a nagyobb szeretettel és a hősies bizalommal. Számítunk a Szentlélekre, aki erőt ad nekünk.

Ebben a jubileumi évben szenteljük fel a képzőházunkat. Ott működik majd a Szűzanya, a mi nagy Nevelőnőnk, a kápolnából.

Az egymásért való imádságban kapcsolatban vagyunk egymással:

Tilmann atya

Milyen jó az Isten, hogy az egészen nagy dolgokat mindig titokban és csendben alkotja. A természet is ilyen. A nagy termő fák is mindig csendben növekszenek.

Ne add fel! Istennek még ott is vannak megoldásai, ahol az ember már rég nem lát semmit.

Életem középpontja nem én vagyok, hanem most és mindenkor az örök Isten.

Hisszük-e mi is, hogy Isten bennünk lakik? Akkor soha nem vagyunk egyedül.

(Kentenich atya)

*Halk szavadra
– hősies bizalommal*

A Schönstatt családok 2007–2008-as munkaévére a 2006 őszén tartott zsinaton a fenti jelmondat született. A jelmondatkibontó napokon Tilmann atya azt mondta, hogy a schönstattiak egyik ismertető jegyének tekintik majd, hogy „ők azok, akik keresik a halk szót”.

A halk szó küldője a Szentháromság Isten, a címzettjei mi vagyunk. Miért halk az a szó, mellyel Isten hozzánk szól?

Ha mi elveszítjük a türelmünket, azaz az uralmat magunk fölött, akkor kiabálunk. Ha erősek tudunk maradni egy konfliktus során, akkor halk szóval, megfontoltan törekszünk a helyzet megoldására. A konfliktushoz is legalább két személy kell, a kapcsolathoz is, a dialógushoz is, a csapatmunkához is. Az erős személyiségnek, aki fel tudja magában élesíteni a szeretetet, a lelki erőt, megalapozott önbizalma van, és ez képessé teszi arra, hogy a másikat is nagyra lássa: tisztelettel forduljon hozzá. Keresi azt, ami a saját javára válik, és képes összeegyeztetni a saját javát a másikéval.

Most belegondolunk abba, hogy az Istennél mindez végtelenül tökéletes formában adott. Megfigyeljük, hogyan van jelen az Isten a világban, hogyan bánik velünk, akiket „saját képére és hasonlatosságára” tervezett el és teremtett.

Miért a halk szóra kell tehát figyelni, ha meg akarjuk hallani az Isten szavát? Mert az Isten végtelenül erős, mindenható, és anélkül, hogy keresnie kellene, mi válik a saját maga javára, a mi legfőbb javunkat, az örök boldogságunkat tartja szem előtt. Másfelől szabadsággal ruházott fel bennünket, szabad akaratot adott nekünk, melyet a legmesszebbmenőkig tiszteletben tart. Se a jelenlétét, se az indításait, ösztönzéseit nem kényszeríti ránk. Tőlünk függ, észre vesszük-e, megértjük-e, hallgatunk-e Rá, vagy elengedjük a fülünk mellett. Ez a halk szó méltó Hozzá, és ezt tartja hozzánk is méltónak. A halk szó: nevelő szó is. Az Isten gondunkat viselő apa is, szeretne minket nemes lelkű, finomhallású gyermekeivé alakítani.

Az Isten ott van minden személy, dolog és történés mögött, szeretné, hogy észrevegyük Őt és a szándékát, amit mondani akar nekünk. Ha alaposan megfontoljuk

„...szabadsággal ruházott fel bennünket, szabad akaratot adott nekünk, melyet a legmesszebbmenőkig tiszteletben tart. Se a jelenlétét, se az indításait, ösztönzéseit nem kényszeríti ránk.”

az előző bekezdésben foglaltakat, milyen nagy örömet és bizalmat érzünk, érezhetünk! Mégis vannak fenntartásaink azzal szemben, hogy mindig örömmel mondjuk: *legyen meg a Te akaratom.* Pál megtérése oda vezetett, hogy fenntartás nélkül teszi fel a kérdést: *Uram, mit akarsz, hogy tegyek?*

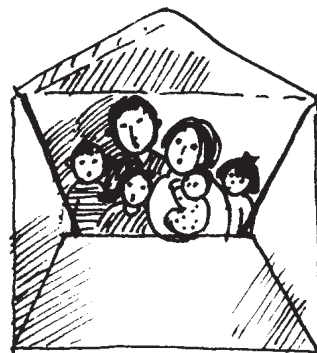
Megvizsgálhatjuk, hogy mire vagyunk programozva, hogyan viszonyulunk a kellemeshez és a jóhoz, a jóléthez és a jó léthez, a liturgiánk sok szép szavához és azok megvalósulásához, egyenként sorra vehetjük, mi fontos nekünk a saját valóságshow-nkban, feltétlenül az, hogy az Isten akarata érvényesüljön az életünkben, vagy a mi rendetlen, haszontalan vágyaink, beidegződéseink... Vajon mire jutunk az őszinte vizsgálódásunk során?

A Jóisten a halk szavával segíteni akar nekünk, hogy a mindennapjainkban a gondolataink, a szavaink és a tetteink mind a saját javunkat és a körülöttünk élők javát szolgálják. Ezért lenne jó abból minél többet meghallanunk, és azt minél pontosabban megértenünk. Ennek érdekében *jó lenne* gyakran – talán naponta – *összeülnünk*

és beszélnünk egymással arról, *hogyan tudunk figyelni a halk szóra, mit vélünk hallani*, hogyan éltük meg a nap, vagy az elmúlt napok folyamán a Jóisten jelenlétét. Kantenich atya 3 lépést javasol:

1. Felfedezzük az Istent a személyek, dolgok, események mögött.
2. Szeretetteljesen, nyitottan szólunk hozzá, jelezzük, hogy észrevettük, felfedeztük.
3. Úgy is fordulunk a mi „észrevett Istenünkhöz”, hogy keressük és teljesítjük, amit kér tőlünk – s ez gyakran a szeretetünk növekedését célozza, ezért kisebb-nagyobb áldozathozatalt igényel.

Ez szépen hangzik, mégsem magától értetődő a megvalósítása. A bizalom teljesen jogos, ezt be is láthatjuk az eszünkkel. Gyakran előfordul azonban, hogy vannak beidegződéseink, melyek nehezítik a bizalom érvényesülését: félünk az áldozattól, a nehézségtől, az ingabiztonságtól. Közvetlenebb, megfoghatóbb biztonságra lenne igényünk. Amíg az isteni gondviselésbe vetett bizalmunk mindenek fölött erős lesz, „ahogy illik”, addig sokat kell gyakorolnunk. Addig bizony meg kell magunkat erőltetnünk, túl kell magunkat tennünk a visszahúzó erőkön – ehhez ki kell csiholnunk a lelkünk ből a hősiességet.

Kantenich atya segítségét élvezhetjük

Az 1980-as években a kezembe került a „Kockázatni bátor” című Kantenich atya-kilenced. Megszívtuk a tanácsát, és háziszentélyt készítettünk. Sokszor imádkoztunk a szentély előtt a gyermekekkel együtt.

Egyszer egy olyan lehetőségről hallottunk, hogy Olaszországban egy gazdaság vezetéséhez keresnek egy nagycsaládot, és a gyermekek taníttatásában anyagi segítséget nyújtanak.

Hát egy kilenced imádkozásába kezdtünk Kantenich atyához nagy buzgón, hogy ez nekünk sikerüljön.

A vágyunk nem teljesült. Gyermekeink egy kicsit csalódottak voltak, de elfogadtuk.

Telt-múlt az idő, közben 1993-ban férjemet az érsek atya diakónussá szentelte. 1999-ben Tompára kerültünk, és azóta itt teljesítünk szolgálatot a plébánián. Férjemmel együtt végezzük a teendőket. Én mint kántor, sekrestyés, hitoktató, irodás. Férjem pedig a misézésen és a gyóntatáson kívül mindent elvégez, amit korábban pap végzett.

A hitoktatáson egyszer arról beszéltem a gyerekeknek, hogy úgy imádkozunk a Jóistenhez, hogy tudjunk ráhagyatkozni, és Tőle mindent elfogadni. A Jóisten nem automata, hogy beledobunk egy imádságot, és már jön is a válasz. Elmondtam nekik a mi példánkat, amikor olyan buzgón imádkoztunk Kantenich atyához, és mégsem sikerült meghallgatásra találni.

Erre az egyik kislány azt mondja egy kis idő eltelte után: „Tudja miért nem sikerült ez maguknak? Mert maguknak Tompára kellett jönniük!”

Hát meg kell vallanom, ez eddig még nekem se jutott az eszembe.

Úgy érzem, ennek így kellett történnie, és biztos vagyok benne, hogy Kantenich atya segítségét élvezhetjük, ha nem is Olaszországban, de itt Tompán mindenképp.

Atyám jóakarata az én oltalmam. Ez az egészséges, valódi öröm legmélyebb forrása.

A hallgatásban enyhül meg a lélek, ilyenkor az ember visszatál önmagához.

(Kantenich atya)

Beleavatkozni?

Gyermekeinkre vigyáztunk a társasház közös udvarán, amikor elmondta a szomszédasszonyom, hogy túl gyorsan, váratlanul jelentkezett náluk a harmadik terhesség. Ráadásul a babánál szívrendellenességet észleltek az ultrahang vizsgálatkor, ezért úgy döntöttek, ha a helyzet nem változik a következő tanácsadásig, akkor nem tartják meg a babát. Olyannyira váratlanul ért a bejelentés, hogy nem tudtam reagálni rá.

Természetesen felvettem a harcot, de láttam, hogy nem sikerült meggyőzőnöm. Teljesen elkeseredtem. „Istenem, miért nem tudtuk az értékrendünket átadni a gyermekünknek?”

Természetesen felvettem a harcot, de láttam, hogy nem sikerült meggyőzőnöm. Teljesen elkeseredtem. „Istenem, miért nem tudtuk az értékrendünket átadni a gyermekünknek?” Fohászkodtam a Szűzanyához: „nem tudom, mit tegyek, kérlek, segíts!”

Pár nap múlva „véletlenül” kezembe akadt a Demokrata hetilap egy száma, amely a magyarországi siralmas abortuszhelyzetet elemezte néhány igazán sokkoló fényképpel illusztrálva. Megmutattam a cikket nagylányunknak, láttam az arcán a döbbenetet és a katarzist. Csendben megkérdeztem: ugye másként látod már az abortuszt? Csak annyit mondott: Persze!

Később ő érdeklődött, beszéltem-e a szomszédasszonyommal.

Szerencsére a következő vizsgálat során kiderült, nem olyan ijesztő a kicsi állapota, és már szó sem volt terhesség-megszakításról. Akkor meséltem el szomszédasszonyomnak a vívódásunkat; és láttam, megértette. Azóta megszületett a kislányuk, aki csupa mosoly és kedvesség. A szívrendellenessége ugyan létezik, de a fejlődését nem hátráltatja, és ha nem női el, akkor nagyobbacska korában szívritmus-szabályozót kap, amellyel teljes értékű életet élhet.

Mi pedig általa nagylányunkkal mély élményt kaptunk. Köszönjük!

Este aztán telve lelkiismeret-furdalással félhangosan azon morfondíroztam, hogyan tudnám nem hívó, de nagyon jó szándékú és gyermek-szerető szomszédasszonyomat jobb belátásra bírni. Ekkor a 13 és fél éves nagylányunk „letámadott”, hogy miért akarok én ebbe beleavatkozni? Sorakoztatta a világban most elfogadott, általános érveket: az anya joga eldönteni, mit tesz a „testével”! Kinek jó, ha egy beteg gyermek születik?...

A szenvedés értéke

2003 tavaszán ugyanúgy sütött a nap, mint máskor. Ugyanúgy terveztük a nyári programokat, a táborokat, a családnapiakat, mint minden évben. Nem gondoltuk, hogy nem lesz belőle semmi. (Nem is lett.) Helyette lett viszont kórház és sok-sok szenvedés.

Már nem sokszor kerül szóba, mert úgy tűnik, meggyógyultam. Amiért mégis beszélni kell róla, az az értéke. Mert mindennek, ami fáj, értéke van. Hogyan?! Elmondom.

A sugárkezelés és a műtét után, a kemoterápia előtt eljött hozzánk Tilmann atya. Nagyon nagy megtiszteltetésnek vettük. Mivel nem tudtunk elmenni a családnapiakra, ő „mini” családnapiakat tartott nekünk. Beszélt a szenvedésről, az áldozatról, a türelemről, a Szentély tervéről olyan mélyen, ahogy ő szokott. Olyan „Tilmann atyáson”. Nagyon nagyra látott engem. Megkért, hogy legyek a munkatársa! Ajánljam fel a szenvedéseimet a magyar Schönstatt Szentélyért! Sőt, ajánljuk fel együtt mint házaspár. Minél többen tesszük ezt, annál nagyobb szeretettel készül hozzánk letelepedni a Szűzanya, mert látja, nem félünk az áldozatoktól.

Ugyanakkor két családtól kaptunk ajándékba egy kápolna-makettet, hogy tárgyasulva is lássam szenvedésem értelmét – csodaszép volt! A háziszentélyben közepre került.

A munkatársi felkérésre igent mondtunk Tilmann atyának. Nagyon szép nap volt.

A kemoterápia emberfeletti nehézségeit és az összes szenvedést az épülő Szentélyért ajánlottam fel. Sokat segített, hogy minden napot külön is egy-egy célra – házastársam, gyerekeim, mások gyógyulása stb. – felajánlottam a kegyelmi tőkébe a Szűzanyának.

Ezt a „módszert” elmeséltem néhány ismerősnek. Érdekes módon évek múlva hallottam vissza, hogy másnak is járható ez az út. Egy férj meghalt autóbalesetben, a felesége súlyosan megsérült, három hónapig feküdt kórházban. Felépülése után mesélte, sokszor az adott neki erőt a túléléshez, hogy felajánlotta valakiért tengernyi testi-lelki szenvedését. Egy másik édesanya is hasonló tapasztalatról számolt be kórházi kezelése után.

Ezért gondolom, hogy a fájdalomnak igenis van értéke. Odaajándékozzuk a fájdalmat a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe. Ő pontosan tudja, kinek kell a segítség. Így hordozzuk egymást.

Köszönöm, Szűzanyám!

Beszélt a szenvedésről, az áldozatról, a türelemről, a Szentély tervéről olyan mélyen, ahogy ő szokott. Olyan „Tilmann atyáson”.

A pápára figyelünk

A női értékek aktualitása az Egyház életében

Az első keresztény nemzedékektől kezdve az Egyház úgy látta önmagát, mint Krisztustól életre hívott közösséget, mely olyan szeretet-kapcsolattal kötődik hozzá, melynek legjobb képe a házasság. Ebből fakad, hogy az Egyház első feladata, hogy jelen legyen Isten szeretetének Jézus Krisztusban megnyilvánult misztériumában, ezt szemlélje és ünnepelje. Ebből a szempontból Mária az Egyházban a legtokéletesebb minta. Hasonlattal élve elmondhatjuk, hogy Mária tükröt tart az Egyház elé, és hívja: e tükörben ismerje föl a maga mivoltát és azt, hogy Isten milyen szívbeli készségeket, magatartásformákat és cselekedeteket vár tőle.

Mária személye fölhívás az Egyház számára, hogy a léte Isten ígéjének hallgatásában és befogadásában gyökerezzen, mert a hit nem annyira az ember istenkérése, hanem inkább annak elismerése, hogy Isten eljön hozzá, meglátogatja és beszél vele.

Mária személye fölhívás az Egyház számára, hogy a léte Isten ígéjének hallgatásában és befogadásában gyökerezzen, mert a hit nem annyira az ember istenkérése, hanem inkább annak elismerése, hogy Isten eljön hozzá, meglátogatja és beszél vele.

zatosakat.” (Lk 1,51–52) A tanítványok Máriától kapták az érzéket ahhoz, hogy Isten csodálatos tetteit dicsérjék, s tőle kapják ennek ízét is: „Nagy dolgokat cselekedett bennem a Hatalmas.” (Lk 1,49) Tőle tanulják meg, hogy azért élnek ebben a világban, hogy őrizzék e „nagy dolgok” emlékezetét, és az Úr napját várva virasszanak.

Az Egyház Máriától tanulja Krisztus benső életének megismerését. Mária, aki ölben tartotta a betlehemi Kisdedet, tanít megismerni Isten végtelen alázatát. Ő, aki karjaiban tartotta Jézus keresztről levett, halálra kínzott testét, megmutatja az Egyháznak, hogyan kell ölbe vennie minden, e világban erőszaktól és bűntől eltorzított életet. Az Egyház Máriától tanulja meg, mit jelent a szerelem hatalma, miként azt Isten kinyilatkoztatja és elmagyarázza szeretett Fiának életében: „szétszórta a gőgösöket szívük gondolataiban (...) és fölmagasztalta az alá-

Mindazonáltal Mária szemlélése és követése nem azt jelenti, hogy az Egyház olyan passzivitásra van kárhoztatva, melyet a nőiességek már túlhaladott fölfogása sugall, és veszedelmesen sebezhetővé teszi egy olyan világban, melyben az uralkodás és a hatalom mindenek fölött áll. Valójában Krisztus élete nem az az uralkodás (vö. Fil 2,6), nem is az a hatalom, amiről a világ beszél (vö. Jn 18,36). Isten Fiától meg lehet tanulni, hogy ez a „passzivitás” valójában a szerelem útja, királyi hatalom, mely legyőz minden erőszakot; olyan „szenvedés” (passió), mely megsza- badítja a világot a bűntől és a haláltól, és újjá- teremti az emberiséget. Amikor a Megfeszített Szent János apostolt anyjára bízta, Egyházát hívja, hogy tanulja meg Máriától a győzelmes szerelem titkát.

Amikor Máriára hivatkozunk, nem a nőieség bizonytalan modelljére építjük az Egyház identitását, hanem Mária figyelmes odahallgatása, befogadása, alázatossága, hűsége, istendicsérete és várakozása az Egyházat Izrael lelki történelmének folytatójává teszi. Ezek az erények és magatartásformák Jézusban és Óáltala minden megkeresztelt ember hivatásává válnak. Eltekintve a külső körülményektől, az életállapottól, a különféle hivatásoktól, akár visel közhivatalt valaki, akár nem, ezek határozzák meg a keresztény élet igazi mivoltát. Jóllehet olyan magatartásformákról van szó, melyeknek minden megkeresztelt emberben érvényesülniük kellene, ténylegesen a nő sajátossága, hogy különös erővel és természetességgel éli meg ezeket. Ily módon a nőknek nagyon jelentős szerepe van az Egyház életében, amennyiben minden megkeresztelt előtt képviselik ezeket az erényeket, és páratlan módon hozzájárulnak ahhoz, hogy megmutatkozhasson az Egyháznak, Krisztus menyasszonyának és a hívők anyjának igazi arca.

Ebben a távlatban értjük meg, hogy az a tény, mely szerint a papszentelés kizárólag a férfiak számára van fönntartva, mennyire nem akadályozza a nőket abban, hogy eljussanak a keresztény élet mélységeibe. A nők arra hivatottak, hogy az összes keresztény számára mással nem helyettesíthető modelljei és tanúi legyenek annak, hogyan kell szerelemmel válaszolnia a Menyasszonynak a Vőlegény szerelmére.

(Levél a Katolikus Egyház Püspökeihez)

Róma, 2004. május 31-én, *Joseph Card. Ratzinger*

A nők arra hivatottak, hogy az összes keresztény számára mással nem helyettesíthető modelljei és tanúi legyenek annak, hogyan kell szerelemmel válaszolnia a Menyasszonynak a Vőlegény szerelmére.

Kentenich atya tanításából

DÁVID és GÓLIÁT

Isten egészen halkan beszél hozzánk, olyan halkan, hogy el is engedhetjük a fülünk mellett.

Azért beszél halkan, mert nem akarja magát ránk erőltetni, mert azt szeretné, hogy egyre inkább erős és szabad személyiségek legyünk. És azért is beszél különösen halkan, mert a gyengéd szeretet finom és halk. Ezért van Schönstattban egy saját módszerünk. Összeülünk, és beszélünk egymással arról, hol szólt hozzánk a Jóisten. Talán nem értjük meg mindig, amit Isten mond nekünk, de azt, amit mond, megőrizhetjük a szívünkben. A Szűzanya sem értett meg mindent, de mindent befogadott a szívébe. És nemcsak befogadta, hanem követte is. És ehhez nagy, hősiességre volt szüksége.

Kentenich atya tanítása

„Akkoriban (Hitler uralma alatt) gyakran használtuk Dávid és Góliát képét. Góliát – jól ismerjük – a Nemzetiszocializmus, amely akkoriban lassan már a hatalmának csúcsára érkezett. És a kis Dávid – ez voltunk mi. Veszélyeztetve éreztük magunkat a Nemzetiszocializmus hatalmától, igen, a szinte teljes mindenhatóságától. Dávid páncél és fegyver nélkül lépett fel Góliáttal szemben. Így állt Schönstatt is itt: páncél és fegyver nélkül. Dávid kezében parittyá és egy kovakő volt! Mi van a mi kezünkben? A hősiesség bizalom, hogy a Szűzanya teljesíti kötelezettségét... Ha mi egészen neki adjuk magunkat, akkor ő bennünk és általunk mindazt meg akarja

valósítani, amit az isteni terv öröktől fogva eltervezett. Ezért a hősiesség a bizalomnak – a teljes odaadásnak –, és ezzel egy felbecsülhetetlen belső szabadságnak betű szerint vett hősiessége. Belső szabadság! Többé már nincs joguk az emberi kívánságoknak és tiltakozásoknak. Végző soron a belső szabadság, mozgathatóság azt jelenti, hogy

a Jóisten azt tehet, amit akar. Ha a tervben a pusztulásunk van: Tessék, pusztíts el minket! De bízunk Benned. Ha teljesen kiszolgáltatjuk magunkat Neked, akkor Te

Dávid kezében parittyá és egy kovakő volt! Mi van a mi kezünkben? A hősiesség bizalom, hogy a Szűzanya teljesíti kötelezettségét...

is kiszolgáltatod magadat Schönstattnak és a pokol hatalmait, az Ördögöt legyőzöd...

Tehát mi a megoldás kulcsa? Szilárdan megállni, rendíthetetlen szilárdsággal állni a természetfölötti világ talaján. Abban a természetfeletti világban, mely a katolikusok számára is már alig ismerős; egy olyan természetfeletti világban, amelyre legfeljebb csak akkor me-reng vissza néha az ember, ha bajba került az élete...

Szeretnénk, ha a Szűzanya ma kiesdekelné számunkra azt a kegyelmet, hogy az egész világot befogadhassuk. Szükségünk van erre a kulcsra számtalan életkérdésben is, amelyek manapság nyomasztanak és veszélyeztetnek, de olyan még nagyobb gondok megoldásában is, amelyek holnap, holnapután támadnak majd.”

Mi is úgy állunk szemben a fölény magasodó korszellemmel, mint Dávid Góliáttal. De Isten halk hangon újra meg újra szól hozzánk és vezet ma is bennünket.

Mit tehetünk?

Mi is úgy állunk szemben a fölény magasodó korszellemmel, mint Dávid Góliáttal.

De Isten halk hangon újra meg újra szól hozzánk és vezet ma is bennünket. Szól az eseményeken, a találkozásokon, a lelkünk hangjain, de akár a médián keresztül is. Kereshetjük, megjegyezhetjük, és válaszolhatunk erre a halk hangra. Jó, ha ezt együtt tesszük a házastársunkkal, akkor biztosabban felismerjük az üzenetét. Aztán bizalmunkat Istenbe vetve megpróbálhatjuk megtenni, egy lépést tenni abba az irányba, amit ez a halk hang kér tőlünk.

Az emberi lehetőségeink azonban gyakran oly csekélyek, hogy nagy, hősiesség bizalomra van szükségünk ahhoz, hogy ne veszítsük el a bátorságunkat.

Útban hazafelé

*Csermák Péter, a Schönstatt Atyák magyar növendéke
mesél saját és évfolyamtársai szívtemájáról,
az otthonteremtésről
1. rész*

„Az otthontalanság problémája, abban a tágabb értelemben, ahogy mi róla beszélünk, végső soron korunk kultúrproblémájának mutatkozik. Ezért az otthontalanság a mai kulturális válság magja.” (Kentenich atya)

A személyes kapcsolatok, a családi légkör melege és az otthonteremtés mind-mind fontosabb jelentőséget nyertek számomra az elmúlt időszakban. Ez persze összefügg a már több mint egy éves évfolyameszményünkkel, ami a „Feuer der Heimat” vagy magyarul: „az otthon tüze”.

Egyre gyakrabban kapom fel a fejemet, hallva, hogy körülöttem erről a témáról van szó. Hol fiatalok mesélnek róla, hogy milyen mély élmények és szép emlékek fűzik őket a szüleikhez, hol már idősebb, többgyermekes szülők töprengését halom: hogyan lehet elérni, hogy kamaszodó gyermekük hallgasson okos, jót akaró szavukra, vagy hogy megmaradjon köztük a nehézségek ellenére a szeretet.

Ha az újságokba nézek, már a címszavakban is nagyon negatív képpel szembesülök: „Majdnem minden második házasság tönkremegy”, „Szülők nélkül felnövő nemzedék”, „A televízió, mint pótanya”, „A munkahely foglyává vált családfő”...

Tényleg ennyire vagyunk már? Bizony nagyon sokan vannak, akik nem dicsekedhetnek biztos otthonnal, egy olyan hellyel, amely menedéket nyújt, ahol feltanokolhatnak. Gyökértelen, otthontalan emberekkel van tele a világunk.

„Ezt a sok alakban jelentkező, teljes otthontalanságot a szó jogos értelmében nevezhetjük pokoli büntetésnek. A pokol lényege a lelki szembenálláson nyugszik. Ha így nézzük, számtalanul sok mai ember él már nagy részben egyfajta pokolban.” (Kentenich atya)

Korunk negatív áramlatait mindannyian érezzük, és a vágy egyre erősödik bennünk a biztos otthon után. Egy otthont szeretnénk megélni, melyben a béke, a szeretet uralkodik, ahol belső nyugal munkát megtalálhatjuk.

Talán nem tudatosul egészen bennünk, hogy ez irányú vágyainkban az örök honvágyunk, a lelkünk legmélyéről jövő Isten utáni vágyunk jut kifejezésre. Olyan érzésünk van, melyet egy zsoltár fejez ki szépen: *Amint a szarvas kívánczik a forrás vizéhez, úgy kívánczik lelkem tehozzád, Istenem!* (Zsolt 42,2)

Mi keresztények egy életen át útban vagyunk hazafelé. A mennyei haza vár ránk, melyet már itt a földön is keresünk. Hogy miről van szó? Kentenich atya mondja: „Egy lelki bensőséges összetartozás Isten és ember között és ezzel egyszerre ember és ember között is.”

Mit tehetünk tehát azért, hogy ezt a hazát számunkra és szeretteink számára már itt a földi életünkben megvalósítsuk?

Három területet szeretnék bemutatni, melyek nagyon fontosak az otthonteremtés szempontjából: a helyhez, a személyhez és az Istenhez való kötöttségünket. A célhoz vezető utunkon arra törekszünk, hogy e kapcsolatokat kiépítsük, és bennük elmélyüljünk. Arról van szó, hogy megtanulunk nyitottan a szeretteink felé fordulni, és magunkat nekik odaajándékozni.

1. Az otthon kialakításában az első és legkézenfekvőbb lépés, hogy létrehozok magamnak egy helyet, ahol jól érzem magamat. Szükségem van olyan számomra bizalmas helyekre, ahová alkalom adtán visszahúzódhatok, és kellemes környezetben „feltöltődhetek”. A családban mindenkinek kijár ilyen hely. Nem mindenhol lehetséges, hogy a gyerekeknek saját szobájuk legyen, de egy „kedvenc helyet” egy sarokban vagy a padláson biztos be tudnak rendezni maguknak, és a szülőknek is fontos, hogy legyen legalább egy saját íróasztaluk. Azt aztán mindenki alakíthatja kedve szerint. Amikor én hazamegyek, mindig örülök, ha a régi szobámban lehetek. Lakásunk ismerős szobái meghittséget sugároznak és régi szép emlékeket idéznek elő. Egész egyszerűen jó otthon lenni.

Mindannyian ilyen szívesen vagyunk otthon? Mit szeretünk ott a legjobban? Mik azok a dolgok, amik zavarnak minket és nehezé teszik az otthonosságérzet kialakulását?

Mindannyian meg vagyunk hívva, hogy egy életen át fáradozzunk otthonunk kialakításán, hogy az minél szebbé és hozzánk illőbbé váljon.

2. Bár manapság sokan mondhatnak szép lakást magukénak, melyben igazából jól kellene érezniük magukat, mégsem alakul ki az otthonos légkör. Itt jön a képbe a második, az elsónél sokkal fontosabb terület: otthonteremtés az emberi kapcsolatokban.

Hazaérni azt is jelenti, hogy valakinél otthonra találok. Egy mély, szavakkal alig leírható kapcsolat. Megérintjük egymás szívét, és az együtt töltött időből melegséget és erőt merítünk.

Ezt teszi a gyermek, amikor a társaságban görcsösen szorítja édesanyja szoknyáját, vagy miután az iskolából hazajön, és mindent részletesen elmesél...

Az édesanyák, az édesapák, de később az egyenrangú kapcsolatok, a barátok is nagy szerepet játszanak, hogy minél több helyen és sokféleképpen megéljük Jézus ismert kijelentését: „Az Isten országa köztetek van.” (Lk 17,21)

Az ösztönök nevelése

Kentenich atya tapasztalt pszichológusként mondja, hogy az ösztönök nevelésében két út van:

Pozitív út, amikor erősítem magamban mindazt, ami pozitív szeretetként jelen van. Olyan képekkel és tapasztalatokkal töltöm meg a bensőmet, melyek megerősítenek énem közepén és a hivatásomban.

Negatív út: nem engedek az érzéseimen keresztül mindent behatolni; nem foglalkozom negatív dolgokkal.

A fantázia nevelésének pozitív útja

A képzeletemet csak indirekt módon tudom befolyásolni, azáltal, hogy megválogatom, mit engedek be. A képzelet nevelése a szeretetre való összpontosításból áll.

Tudatosan elidőzőm a szeretet szép óráinál. Vannak, akik leírják vagy énekek által tartják ébren a szép élményeiket; vannak, akik esetleg beszélnek azokról.

Kentenich atya egy alkalommal felhívta a figyelmet a nap két időszakára, amikor befolyásolhatjuk a tudatalattinkat és így a képzeletünket is: este az elalvás előtti percek, és reggel a felébredés utáni percek; amikor halljuk már az ébresztőórát, de még az álmot is tudjuk. Többször is ajánlotta, hogy használjuk ki ezeket a rövid időszakokat

arra, hogy a természetfelettel érintkezzen a lelkünk. Ezekben az időszakokban felidézhetem egy kedvenc élményemet; vagy talán egy közös mély élményünket, vagy a szeretett társ arcát; vagy egy mély vallásos élményt – képpel, szóval vagy egy kis imával. Itt helyet kaphatna az évfolyameszményünk, a személyes eszményünk is.

A fantázia nevelésének negatív útja

A szeretet ellen a képzeletben nem engedek meg semmi negatívumot; nem vádolom magamban a társamat; nem foglalkozom magamban a sérelmeimmal, a közünk levő nehézséggel, nem ápolgatom őket; és visszahúzódok az akaratommal, ha egy másik személy ingerli a szerelmemet.

Az egyik folyóiratunkban egy férfi név nélkül beszámol egy élményéről:

A cégnél egy új munkatársnőt kapott. Először észre sem vette, aztán egy idő múlva észlelte, hogy beleszeretett. Ettől egészen megzavarodott. Hogyan eshet meg ilyesmi vele, hiszen eddig azt gondolta, hogy a házasságában minden rendben van. Észrevette, hogy valami áramlik közöttük; élvezte beszélgetéseiket...

Mi segített neki ebben a helyzetben?

Kentenich atya egy alkalommal felhívta a figyelmet a nap két időszakára, amikor befolyásolhatjuk a tudatalattinkat és így a képzeletünket is: este az elalvás előtti percek, és reggel a felébredés utáni percek...

Egész tudatosan elhatározta, hogy kerülni fogja a megbeszéléseket kettesben. Ez nem volt könnyű, mert egy közös terven dolgoztak. Akkor az az ötlete támadt, hogy egy új kollégát is bevon a munkába. Továbbá elhatározta, hogy a köztes időkben: kávézaskor vagy a fénymásolónál nem beszélgetnek egymással; csak rövid üdvözlés, és egyetlen szükségtelen szót sem. És minden nap megújította a házassági ígéretét, a házasság szentségét: „*Tisztelni és szeretni akarlak Téged!*” Egész tudatosan hangsúlyozta: *akarom*. Azon volt, hogy szükségtelenül ne gondoljon a másik nőre. Ez, hogy „*szeretni akarlak Téged*”, azt is jelentette számára ebben az időben, hogy a feleségének különleges figyelmet szentelt.

„*Nem gondoltam – mondta –, hogy ez az időszak ilyen nehéz lesz.*” Sokat segített egy beszélgetés egy régi ismerős atyával, aki azt mondta: „*igen, ilyesmi előfordulhat, hogy beleszeret valakibe, de a hűtlenség veszélye Ön-nél nem áll fenn.*” Ez a bizalom nagyon sok erőt adott neki.

Ez a férfi visszatekintve azt mondta: „*Meg vagyok győződve, hogy abban az időben a Szűzanya rajtunk tartotta a kezét. Kb. fél év után vettem észre, hogy amikor elmegyek a szobája előtt, újra szabadnak érzem magam.*”

Utólag nagyon hálás volt a Jóistennek, hogy a házasságuk fölött tartotta a kezét. Azt is megtapasztalta, hogy az érzéseinek nincs gyámoltalanul kiszolgáltatva, hogy meg lehet küzdeni egy ilyen időszakkal, ha az ember bízik abban, hogy ez a Jóisten akarata. Megélte, hogy a házasságban egymás iránt új szeretetet kaptak ajándékba.

A Szűzanya, a mi királynőnk, a szép szeretet anyja segít az ilyen helyzetekben. Mindenekelőtt az által a légkör által, mely a szeretetben elrendezett szívéből árad. Segít bennünket abban is, hogy a gondolatainkat és a képzeletünket rendbe tegyük. Abban is segít, hogy újra meg újra visszahúzzuk az akaratomat, elzárkózzunk a képzelet oly képei elől, melyek elvisznek a szeretettől. Kentenich atya a *túlsugárzás* (vagy felülírás, pl. amikor az egyik kép a másikat elűzi) módszerét ajánlja, amikor (akár szexuális tartalmú) leterhelő fantáziaképzetek vannak bennünk. Ilyenkor hasznos lehet, ha készenlétben álló pozitív fantáziaképeket hívunk segítségül.

Ezen a területen nagyon fontos, hogy ne legyünk görcsösek. A görcs mindig az ellenkező hatást éri el. Ha görcsösen félünk valamitől, akkor fontos, hogy nyugodtan szembenézzek vele: mi az, amitől félek? A szívünk, a tudatalatti ösztönélet megtisztulása érdekében gondosan megszűrünk mindent, ami az érzékszerveinken keresztül hat ránk.

(Gertrud-Maria nővér előadása alapján)

Azt is megtapasztalta, hogy az érzéseinek nincs gyámoltalanul kiszolgáltatva, hogy meg lehet küzdeni egy ilyen időszakkal, ha az ember bízik abban, hogy ez a Jóisten akarata.

Megismerkedésünk története

Férj: Hívó családban nőttem fel, szüleim a kezdetektől fontosnak tartották hitbeli nevelésünket. Mindig járatnak minket hittanra és együtt jártunk templomba is, de közben erről nem volt szabad beszélni az iskolában. Erről az időszakról, főleg az elejéről kevés személyes élményem maradt. Harmadik osztályos koromból emlékszem arra, hogy az atya minden hittanóra elején feltett kérdéseket, és aki tudta a választ, pontokat gyűjthetett. A sok standard kérdésből és válaszból egy maradt meg a memóriámban: „Mit bízott Jézus a szülőkre?” Válasz: „Az élet továbbadását”. Bár akkor még biztosan nem tudtam, hogy a mi döntésünktől (is) függ a golya érkezése, mégis mélyen bennem maradt ez az egyetlen kérdés. Talán éppen ezért? És talán ennek is hatása volt későbbi nagycsaládos vágyaimra? Nem tudom.

Gimnazista koromtól Futó Karcsi bácsi hittanjára jártam. Kamasz társaimmal akkor úgy éreztük, mindig ugyanazt mondja. Néha már kívülről tudtuk, hogy melyik mondat következik, össze is néztünk a háta mögött. Később értettem meg, hogy a legfontosabbakat mondta el – a legegyszerűbben –, úgy, hogy egy életre belénk ivódjon. Az egyik fő téma az egészségünkkel, a testünkkel kapcsolatos felelősség volt, beleértve a káros szenvedélyek kerülését és a házasság előtti tisztaságot. Másik az Istenben bízó, nem az anyagiakra koncentráló életforma („Ne aggodjatok a holnap miatt”). Harmadik pedig a hivatásunkért, a leendő házastársunkért való állandó imádkozás volt. Most egyértelműen úgy érzem, hogy ezeknek az imáknak köszönhető, hogy olyan feleségem lett, akivel fantasztikus harmóniában vagyunk az élet nagy kérdéseivel kapcsolatban.

Feleség: Nem gyakorló keresztény családban nőttem fel. Szüleim értékrendszere mégis egyértelmű volt. A tízparancsolat adta normák, a családi fészkek melege, és a másik másságának elfogadása, meghallgatása, a tisztaság.

Édesanyám sokat emlegette, hogy milyen körülmények között születtem, és milyen csoda, hogy élek, de legfőképpen, hogy ajándék vagyok nekik és a nővéremnek. Ez azt erősítette bennem, hogy nekem valami küldetése, feladatom van, még ha néha olyan sötétben is tudtam látni a világot. Ez mindig előre vitt. Tizenkét éves koromban megszületett bennem a vágy, hogy nagycsaládot szeretnék. Tudatosan is elkezdtem rá készülni. Összeírtam, hogy mi az, amit a szüleim szerintem jól tesznek, és mi az, amit én másképpen csinálnék. Korábban állatorvos szerettem volna lenni, de úgy gondoltam, hogy ez a foglalkozás nem férne össze az anyai hivatással. Elkezdtem hittanra járni, kamasz fejjel tértem meg. Egyre többször kértem az Urat, hogy jó társat küldjön nekem, akivel vágyaim valóra válhatnak.

Együtt: Megismerkedésünk 17 és 22 évesek voltunk. Egészen különleges volt megélnünk azt, hogy a vágyainkban, a jövőről alkotott elképzeléseinkben

mennyire egymásra találtunk. Mindkettőnk fontosnak tartotta a hűséget, és mindketten nagycsaládra vágytunk, mely független a majdani anyagi helyzettől, lehetőségektől. A „tisztán menni a házasságba” elvében is találkoztunk, talán ennek is köszönhető, hogy energiáinkat rengeteg beszélgetésre, egymás gondolkodásának megismerésére fordítottuk.

Közös lelkivezetőnk volt, akitől kaptunk támpontokat kapcsolatunkhoz. Kezdetnek a ritka találkozást és a naplóírást ajánlotta. De a körülmények is így hozták, mert sokat voltunk együtt társaságban, és nem szerettünk volna olyanok lenni, akik ilyenkor is csak egymásba mélyedve vannak jelen. Külföldi ösztöndíjak és gyermekvigyázások adtak lehetőséget a nagyobb távollétekre is, ilyenkor tényleg jó volt naplón keresztül beszélgetni a másikkal, majd kicserélve átbeszélni a bennünk megfogalmazottakat.

Szinte elejétől kezdve 100%-osan beleadtuk mindent egymás megismerésébe. Úgy éreztük, ha Isten tényleg egymásnak teremtett minket, akkor fél gózzal nem fog menni. A rózsaszín felhőből le kellett szállni, és figyelni a másikat. De kaptunk próbatételeket is, melyeket bár eleinte letaglózva éltünk meg, de arra neveltek minket, hogy egy sokkal erősebb bizalom szülessen meg köztünk. Azóta megtanultuk, hogy olyan dolgokról is lehet, sőt kell is beszélni, ami fájdalmat okozhat, de ha ezt jelezzük a másiknak, akkor ő tud erre nyitott lenni és befogadni. Sokkal mélyebb lesz így a belső lelki egységünk, ami a környezetünkre is kihat.

Az eljegyzés után még tudatosabb készülés volt bennünk a nagycsaládra. Sokat beszélgettünk előttünk járó nagycsaládosokkal. Konkrét tanácsokat, ötleteket is kértünk és kaptunk tőlük. Az egyik leghasznosabb ezek közül így hangzott: „Mind a gyerekeknek joga van a kipihent szülőkhöz!” Azaz csak akkor tudunk jó szülők lenni, ha mi is kipihenjük magunkat. Ez alkalomadtán azzal jár, hogy ha nyűgös-síró-s-beteges korszakában van a kicsi, akkor felosztjuk egymás között a feladatokat, az éjszakákat, de a többi este a gyerekek időben ágyba kerülnek, hogy este legyen időnk a házasságunk ápolására és az elmaradt munkák elvégzésére.

Isten megáldotta vágyainkat, meghallgatta imáinkat, és 10 év alatt 5 gyermekkel ajándékozott meg bennünket, akiknek a boldogságáért, mennyországba jutásáért, hivatásuk és döntésképeségük kialakulásáért, jó kommunikációs képességük megszerzéséért imádkozunk minden este. De nem szüntünk meg továbbra is hálát adni a másikért, és imádkozni érte!!!

Őszidő

Hazatérés

Egy idős feleség fiatal korában részt vett a schönstatti lánymozgalomban, majd egy schönstatti jegyesoktatáson. Mesélte, hogy sokszor hallottak arról, hogy a házasságukban Krisztus a jelenlévő harmadik. Próbálták is ezt mindig valóra váltani. A feleség Jézustól azt kérte, hogy ezt mutassa meg neki. Meg is kapta ezt a jelet azon a napon, mikor a férje meghalt.

Mindketten tudták, hogy a férfi nagyon beteg. Reggel telefonáltak az asszonynak, hogy készüljön fel a legrosszabbra. Gyorsan bement a kórházba, és csodálkozva látta, milyen jó állapotban van a férje (sok gyógyszert kapott). Jól tudtak egymással beszélni.

E nap reggelén jött a kórházlelkész, feladta az utolsó kenetet. Hozott magával egy keresztet, melyet ott hagyott számunkra, mégpedig a schönstatti egységkeresztet. „Se előtte, se utána nem láttam a környéken ezt a keresztet, a pap sem volt schönstatti – így ez a kereszt is egy szép, bár fájdalmas jel volt a számomra” – mondta az asszony.

Az asszony egész nap férjével maradt, bár a férje küldte volna haza. A feleség nem tudta biztosan, hogy a férje tisztában van-e az állapotával, tapogatózni kezdett tehát és így szólt:

– Megrendeltem neked egy szép széket, motorosat, amely segít majd könnyebben mozogni...

– Arra már nem lesz szükségem – hangzott a válasz.

Később újra kezdte az asszony:

– Most az unokáknak kötöm ezt a pulóvert, utána pedig neked kötök egyet, ami majd a hátadat jól fogja melegíteni...

Mire a férj újra megfogta a kezét:

– Arra sem lesz már szükség...

Később a kórházlelkész újra benézett és kérdezte, hogy szeretne-e áldozni? A válasz igen volt. A pap elment, hogy hozza a szükséges dolgokat. Egyszer csak a férfi szólt a feleségének, hogy tegye el a kötését, mert jön az atya az Oltáriszentséggel...

– Máig is rejtély számomra, honnan tudta a férjem, hiszen nem láthatta.

– Még el sem tettem a kötést, máris belépett a kórházlelkész! – emlékszik vissza az asszony.

Mindketten áldoztak, megfogták egymás kezét, és így elidőztek. A férj egyre nehezebben lélegzett, de nem akart orvost hívni. Kis idő múlva csendesen meghalt.

A férfi Hazatérése a Teremtőhöz, miután magához vette Krisztust, nagy ajándék és bizonyíték volt az asszony számára.

(Gertrud-Maria nővér előadásából)

Ráncok vannak az arcomon és szürke a hajam.

Nem akarok panaszkodni, de Neked megmondom, Uram.

Félek az öregségtől.

Úgy érzem, mintha búcsút kellene vennem, nem tudom az élet folyását megállítani, és mégis meg kell élnem, hogy napról napra csökken az erőm és a külső szépségem.

Olyan büszke voltam, hogy még mindig fel tudtam venni a versenyt a fiatalokkal.

Most már érzem, most már látom, hogy már nem vagyok rá képes.

Nevetségesse tenném magam, ha akarnám.

De Te, Uram, azt mondod: „Aki hisz bennem, annak szárnyai nőnek, mint a sasnak!”

Adj erőt a szívemnek, hogy elfogadjam az életet a Te rendeléssed szerint.

Ne morogva, ne esti hangulatban szomorkodva; ne, mint aki elválik, hanem hálásan, mindarra készen, amire még meg akarsz hívni.

S add ehhez a szív minden erejét. Ámen.

(Szalézi Szent Ferenc)

Gyereknövelde

Németországban a családokkal való munkából fakadóan tudom, hogy a szülőket nem lehet érzékenyebben megbántani, megsebezni, mint a gyerekeiken keresztül.

Egyik asszony mesélte: „A fiam nagyon beleszeretett egy lányba. Ebben a kapcsolatban a fiunk egészen tönkrement: lesóványodott, kiütései vannak, és állandóan üres a pénztárcája. Nem könnyű megtapasztalni, hogy a szemünk látára valaki kihasználja a gyerekiünket, aki idegenné válik a saját családjában.

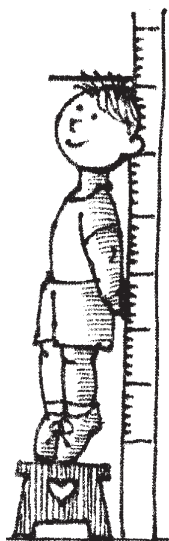
Sok időre volt szükségem ahhoz, amíg ezt a gondot át tudtam adni a Jóistennek, aki ezt el fogja rendezni. Mégis újra és újra megpróbáltam beavatkozni. A fehérműit akartam mosni, takarítani akartam nála, arra igyekeztem rávenni, hogy ne menjen el minden éjszaka...

Az eszem azt mondta, hogy átadtad a problémáidat, bízz az Atyában és a Szűzanyában, de újra meg újra nekivágtam, hogy én hozzam rendbe az ügyet. Nem voltam képes megérteni, hogy Isten megengedi, hogy lelkileg ilyen mélypontot éljünk át. A fiunk élete miatti félelem szinte tönkretett. Mindent be kellett vetnem, hogy a szokásos munkámat el tudjam végezni.

Egy ideje már jobban vagyok, kihagyom a gondjaim közül a fiam és a barátnője ügyét. Ők Isten gyermekei, Isten végül mindent rendbe tesz. Isten szeretete erősebb, mint az én gyámoltalanságom, tehetetlenségem. Érzem, hogy nem vagyok képes annyi védettséget adni a gyerekeknek, amennyit szeretnék.”

Hogyha a gyerekek nagyobbak, sokkal kevesebbet tudunk értük tenni, ha olyan útra lépnek, amit nem szeretnénk. Milyen fontos, hogy ilyen helyzetekben mi magunk tudjunk bízni. Kérjük Istent, hogy Ő adja meg a gyerekeinknek, amit mi nem tudunk, pótolja a hiányosságainkat. A gyógyító erő, amelyet a Szűzanya közvetít, idővel átvándorol azokra

is, akik a szeretetszövetségben neki ajándékozzák magukat. A Szűzanyával való élet lehetővé teszi, hogy valami belőle belénk költözzön. Elrendezi bennünk a szeretetet.

A nevelési folyamatban minden azon múlik, hogy a gyerekekkel, fiatalokkal beszéd-kapcsolatban álljunk, maradjunk; hogy feltárjuk előttük a célok és értékek horizontját; de sohase szakítsuk meg a kapcsolatot velük, ha a gyerekek más utat is választanak.

(Gertrud-Maria nővér előadása alapján)

Mily gyorsan távolodsz a nagy időben tőlem, fiam.

Már idegesen kelsz föl az ebéditől, eltűnsz, szaladsz.

Újságot olvasol, amikor beszélek, kurtán felelsz.

Barátaiddal vagy. Üres a szobád.

Üres a lelkem.

Nem látod arcomon botor szerelmem.

Nem veszel észre.

Csikorgó hangom iszonyú tenéked.

Nehéz a kezem.

Anyád lett megint egyetlen barátnőm.

Véle beszélek.

Halkan említem hancúrozó korunkat.

Hogy meg ne halljad.

Így hagytam el egykor én is apámat.

Ő is így ment el.

Nehéz sóhajjal, büszkén, átkozottan, vissza se nézve.

Ő e magány a régihez hasonló, mikor még nem éltél.

A reggelek hamut szórnak fejemre, szürkék a delek.

Este a kertben nézem az eget,

a fákat, a lombot,

s kérdelem magamtól, miért nem érti

gyümölcs a törzset?

(Kosztolányi Dezső)

Női rovat

Belső békét kívánunk magunknak

Van egy régi imádság. Kicsi gyerek koromban a nagymamám tanította, mikor VI. Pál pápa békefelhívással szólt a világhoz. Azóta ez a fohász minden esti imánk része: „*Béke fejedelme, szentséges Istenünk, Jézusom Szent Szíve, békéért esdeklünk. Békét adj szívünknek, békét családjainknak, békét nemzetünknek, békét a világnak.*” Különleges értelmet és hangsúlyt kapott abban az időben, mikor minden éjjel hallottuk a város felett átrepülni a Koszovóba tartó vadászgépeket.

Mi a béke?

Béke akkor van a szívünkben, mikor igent tudunk mondani arra, ami történik.

Ez nem kényszerű beletörődést jelent, hanem azt, hogy teljes szívvel elfogadom a jelent, nem nyafogok a sorsom miatt. A Szűzanya számára sem lehetett könnyű az a bizonyos igen. Tudjuk, hogy nem kényelmes életet kapott érte. Nekünk nem ilyen világtörténelmi igent kell mondanunk, csak a hétköznapi kis igenjeit kell elsutognunk. Igazán nehéz elfogadni például egy édesanyának, aki szívesen varr, barkácsol, alkot, hogy erre évekig nincs lehetősége. Vagy időhiány miatt, vagy azért,

mert nagybacska gyermekei elkunyerálják tőle a megkezdett munkákat. Nehéz egy apának a focimeccs vagy a híradó helyett a gyerekekkel társasjátékozni, vagy olvasni nekik. Vannak ezeknél sokkal súlyosabb nehézségek is. Gondoljunk a súlyos betegségekkel küzdő családjainkra. Az ő példájuk is erősíthet bennünket abban, hogy ki tudjuk mondani a kicsi igenünket. Ekkor ezt a kis nehézségünket nekik is ajándékozhatjuk.

A béke azt jelenti, hogy elfogadjuk a jelent.

Egy nagyon kedves barátnőmmel beszélgettünk egyszer erről. Házasságuk legelején, az első három-négy gyerek születéséig akárhányszor találkoztunk, mindig az volt a fő téma, hogy „az anyósom már megint...” Akkor én még lány voltam, aztán később feleség, de igen messze éltem az anyósomtól, így nem érttem, magamban kicsit ki is nevettem szegényt, hogy mindig az anyósával jön.

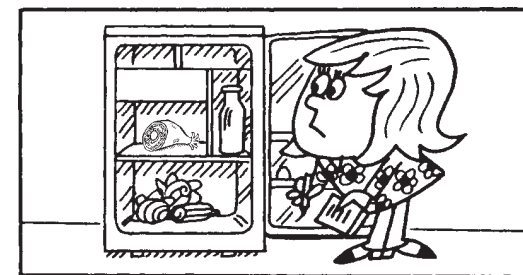
Béke akkor van a szívünkben, mikor igent tudunk mondani arra, ami történik.

Ez nem kényszerű beletörődést jelent, hanem azt, hogy teljes szívvel elfogadom a jelent, nem nyafogok a sorsom miatt.

Elmesélte, hogy az anyósa eljön és átrendezi a hűtőszekrényt, mert úgy praktikusabb, hogy fenn van a saláta és lenn van a tojás. Mikor kinyitja a hűtőt, nem talál semmit. Az anyósa másképp hajtogatja az ingeket, befelé hajtogatja, mert akkor nem kopik, ő pedig kifelé hajtogatja, hogy lássa, hogy végig gombos, vagy rejtett gombos.

Állandóan benne volt a beszélgetésben ez a békétlenség. Mindig panaszkodott, hogy ő nem tud változni, és igenis az anyósának kell ezt elfogadni.

Néhány éve, amikor újra találkoztunk, boldogan mesélt a családról, az anyósról is. Megdöbbenve hallottam, hogy semmit nem beszél hűtőátrendezésről, semmi inghajtogatásról. Vajon mi történhetett? Ezt a beszélgetésben szóvá is tettem. Azt mondta, hogy rájött valamire: neki nem kell megoldani ezt az anyós-kérdést, nem kell nagy horderejű változásokat hozni az életében, hogy ez megjavuljon. Mindig egyszer kell csak azt mondania, hogy jól van ez így. Mindig akkor,

Mindig csak azt elfogadni, azt az egy kicsi igent kimondani.

amikor éppen az anyósa átrendezi a hűtőt. Mindig csak azt az egyet kell elfogadnia. És az az egy olyan mulatságosan kicsinek tűnik számára, hogy akkor arra az egyre mindig azt tudja mondani, hogy: *igen, Atyám.* Azt mondta, hogy varázsütésre megváltozott az élete ezáltal, azóta igazán komolyan jó kapcsolata van az anyósával, és az egész családnak megváltozott a légköre. Mindig csak azt elfogadni, azt az egy kicsi igent kimondani. Ez nem azt jelenti, hogy nem lehet a hűtőt visszarendezni utána, csak a békét kell keresni. Ez a béke nagyon sokat ér a családban.

„Bak-elit”

Védőfal a tisztaság számára

Egy férfi mesélte: „Mindegy, hogy autóról, üdülésről, ennivalóról vagy fehérneműről legyen szó, mindent jobban el lehet adni egy hiányosan öltözött nőalak kombinációjával. Teljesen váratlanul megrohannak ezek a képek a buszmegállóban vagy egy folyóirat lapozásakor. El kell ismernem, hogy én sem vagyok ez ellen felvértezve. Szexuálisan ingerlő képek keringenek a fejemben. Mikor erre felfigyeltem, azt a jófélélt tűztem ki magam elé: szem-böjt. Vagyis nem kell mindent megnéznem és elolvasnom,

Nem arról van szó, hogy ne engedjünk meg magunknak élvezetet, hanem hogy mértékkel és ne mértéktelenül élvezzünk.

ami hivalkodóan elem tolakszik. Akkor tudatosan ezt mondom: Köszönöm, ezt nem kérem! – és tovább lapozok. Senkinek sem tilthatom meg, hogy megmutassa a bájait, de afölött én rendelkezem, hogy erre hogyan reagálok.”

A szentélyben levő királynő előtt sikerülhet az önfegyelemben is növekednünk.

Ez fontos hely, mely segíthet nekünk a szeretetet és az ösztönöket rendeznünk.

Kentenich atya gyakran felhívta a figyelmet az összefüggésre a tisztaság és a mértékletesség között. Nem arról van szó, hogy ne engedjünk meg magunknak élvezetet, hanem hogy mértékkel és ne mértéktelenül élvezzünk. Ha sikerül az élvezetben mértéket tartani, akkor egy védőfalat építünk a tisztaság számára. Itt mindenfajta élvezetre gondolhatunk: evésre, ivásra, a szemek élvezetére (olvasás, filmek, képek), testi szerelemre stb. A megoldás kulcsa tehát nem az, hogy kiirtjuk az élvezetet (pl. állandó böjttel), hanem mértéket tartunk az élvezetben.

Normaként ajánlja: először szeretetből lemondás, aztán mértékletes és hálás élvezet: az ember egy-két pillanatig feltűnés nélkül várhat, mielőtt átadja magát az élvezetnek, pl. ha arról van szó, hogy kényelmesen elhelyezkedünk a fotelban; vagy ha éhesek, szomszások vagyunk, várunk egy kicsit, megköszönjük az ajándékot, és aztán lassan kielégítjük az igényeinket. Vagy a kíváncsiság esetében először tudatosan várunk egy kicsit, mielőtt odanéznénk vagy kíváncsian érdeklődnénk.

(Gertrud-Maria nővér előadása alapján)

*A szabadság lelke mindig a mértéktartásban mutatkozik meg.
(Kentenich atya)*

Főzőcske

*Atyánk, a föld minden javát
jószágodból élvezzük.
Add, hogy a szent igazságot
szomjúhozzuk s éhezünk! Ámen.*

mottó: A főzés szent cselekmény!

Májgaluska levesbetét (ahogy a gyerekeink is szeretik)

30 dkg kenőmájast elkeverek 3 egész tojással, kevés sóval, csipet borssal, majorránnával, és a forró zöldséglevesbe szaggatom. A maradék levest így szaporítom meg, vagy így tudok gyorsan húsleves jellegű ételt készíteni.

Joghurtos leves (főzés nélkül)

A natúr joghurtot annyi tejjel öntöm fel, hogy ne legyen túl híg, hozzáadok citromhéjat, vaníliás cukrot, porcukrot/édesítőszert ízlés szerint, kézi habverővel összekeverem (a gépitől elfolyósodik). Ünnepi alkalomra egy gombóc fagyit teszlek a tányér közepére, arra merem a levest, van, hogy mirelit gyümölcsöt vagy befőttet szórok bele. Menta- vagy citromfűlevéllel díszítem, ha van éppen idehaza. Mindig nagy sikere van. Vendégvárónak is remek.

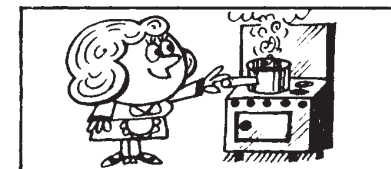
Nemzetiszínű tészta (6 személyre)

Hozzávalók: 8 dkg vaj, 8 dkg liszt, 8 dl tej, ízlés szerint só a besamelmártáshoz, 60 dkg száraztészta (pl. tollhegytészta), ketchup, 30 dkg mirelit spenót, 2 gerezd fokhagyma, 20 dkg reszelt sajt.

Míg a tészta fő, elkészítjük a besamelt (a vajból és a lisztből világos rántást készítünk, felengedjük tejjel, majd felforraljuk). Három egyenlő részre osztjuk. Az elsőbe ketchupot teszünk ízlés szerint, ízesíthetjük pizzához illő fűszerekkel is. A másodikba a vajon megfuttatott fokhagyma felét, őrölt szerecsendiót, fehérborsot és a sajt felét tesszük. A harmadikba a spenótot és a maradék fokhagymát. A tésztát is háromfelé osztjuk, a mártásokkal összekeverjük, és a tűzálló tálba egymás mellé szedjük, vigyázva, hogy a színek ne keveredjenek. Tetejét sajttal szórjuk. 200 fokon 10 percig sütjük.

Nagyon mutatós, gyors és „eredeti”.

*Megköszönjük a kenyeret,
Mi Atyánk, ki vagy az égben,
Add, hogy segíthessünk annak,
Aki szenved nagy szükségben. Ámen*

A lelki növekedés helye: a család Pillantás a korba

A „selfness” utat mutat az önmagunk feletti illetékesség kultúrája felé. De nem kell a „wellness”-t sem egyszerűen eldobni. Mert a *wellness* egy olyan igényt érint, mely messze több, mint az élvezet és kikapcsolódás utáni vágy. A *wellness* fogalom lényegében rákérdez a jólét és az életminőség mibenlétére.

Ezen a területen új gondok és igények jönnek létre: a nagyobb hozzáértés keresése, a saját élet kialakítása, a tágabb értelemben vett jólét keresése. Ezt nevezzük „selfness”-nek. A selfness jellemző tulajdonságai:

- Képesség és lehetőség az egészséges táplálkozásra, sportolásra, az erőnlét megőrzésére (illetékesség a testiünk felett).

- Képesség és lehetőség a munka és az élet közötti egyensúlyra és pozitív érzelmi kapcsolatokra a szociális környezettel a párkapcsolatban, a szakmában, a családban (érzelmi illetékesség az élet felett).

- Képesség és lehetőség az önálló döntésekre komplex élethelyzetekben és krízisekben (illetékesség az élettrajzi növekedés felett).

- Képesség és lehetőség a tanulásra és a tudatos tapasztalatszerzés folytatására magas életkorig (illetékesség önmagunk kiérlelése felett).

A következő években ezen illetékességek körül egy „*wellness-2 hullám*” fog kialakulni, amelynek középpontjában már nem a mulékony kikapcsolódás áll, hanem a maradandó önformálás.

Az utazási irodák tele vannak olyan programajánlatokkal, melyekben nemcsak élményeket, hanem tartós átalakulást ígérnek vagy szerveznek („selfness travelling”). Az új valuta („*találd meg önmagad*”) számtalan közepes termék nagy szlogenjévé lesz és leváltja az elmúlt évek „*fejezd ki önmagad*” szlogenjét.

Kereslet van a *selfness* iránt a vállalkozások és továbbképzések területén is. Üzleti körökben a felkészítési és betanítási folyamatok egyre inkább bizonyos nívószint elérését célozzák meg, amellyel az új illetékességet mérik. Egyre nagyobb meggyőződéssel mondják a fogyasztók: „Ezt nem lehet kívülről megoldani!” Vagy: „Felelős vagyok önmagamért, ezt nem lehet egy termékkel megoldani!” A selfness-tendenciát támogatják a politikai/szociális keretfeltételek.

A szociális állam krízise és a munka világának változása az egyénektől alapvetően több alkalmazkodóképességet kíván. A női és férfi szerepek krízise hatalmas ösztönzést jelent az érett szeretet útjai felé. Az életkor kitolódása miatt idősebb korban is szükség van az aktív hozzájárulásra.

Az egészségügyi problémákat is egyre növekvő mértékben az önmagunk iránti felelősség összefüggésében tekintik és kezelik.

A *wellness* kitör a kényeztetés és kikapcsolódás utáni vágy előszobájából, és az önmagunkon való következetes munkává válik.

Matthias Horx: *Future Fitness (Wie Sie Ihre Zukunftskompetenz erhöhen.)* 2003. Eichborn Verlag, mely a *Családunk arcéle* Családakadémia-Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2004, 23-24. oldalán olvasható.

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Az első osztályban a tanító néni művészet órán elmondja a gyerekeknek, hogy mi mindent vegyenek elő a táskájukból. A gyerekek már negyed órája pakolgatnak, mire Balázs családott hangon megszólal:

– Hát ez a művészet?

A szomszéd hároméves kislánya nagyon szeretett volna kutyát, de a szülők ellenálltak. Egyszer, amikor átjött hozzánk játszani, boldogan újságolta, hogy a mamája azt mondta, lehet kutyája. Meglepetten kérdeztük:

– Tényleg? Mikor?

Ő boldogan felelt:

– Majd ha piros hó esik.

Gyakran bosszankodunk, mert nem találjuk a vezeték nélküli vagy a mobiltelefonjainkat. Kislányunk nagy okosan azt mondja:

– Végre fel kellene találni olyan telefont, aminek vezetéke van!

Telefonon kerestek, de nem voltam otthon, kislányunk vette fel a kagylót. Megkérdezték, hagyhatnak-e nekem üzenetet. Ő így válaszolt:

– Nem lehet, mert nem működik az üzenetrögzítőnk.

Nagyon bántott, hogy kamaszdó lányommal a nap folyamán többször összevesztünk. Az esti imánál mondtam is, hogy nem tudom, mit kellene tenni, hogy ne ilyen tüskével a szívünkben feküdjünk le. Ő elmosolyodott, és az idei naptárunkra mutatott, amelyen a következő idézet volt: „*Szeretni azt jelenti, hogy olykor megöleljük a kaktuszt.*”

Elromlott a konyhai robotgé-pünk. Kislányunk így magyarázza: „Anyá, biztosan lejárt a *zamatossági* ideje!”

Nincs boruk

Kérjük a Szűzanyát, hogy életünk vizét vigye a Jóistenhez, hogy legyen abból számunkra bor – akarata szerint.

Könyörgünk:

- ❖ Tilmann atyáért
- ❖ a mindannyiunk (magunk, gyermekeink, unokáink) számára épülő Schönstatt Központunkért
- ❖ jubileumi évünkért
- ❖ a szövetségi évfolyamokért

Áldja meg Isten:

- ❖ az újonnan induló CSAK évfolyamot
- ❖ családjainkat, felnövekvő gyermekeinket
- ❖ a nehézséget, betegséget viselő családjainkat
- ❖ a városmisszió elhintett magjait, hogy jó földbe hulljanak
- ❖ a Schönstatt kápolnáinkban megforduló embereket, házaspárokat
- ❖ Schönstatt mozgalmunkat
- ❖ egész Hazánkat, népünket

Van boruk

Nagyon köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának:

- ❖ a családnapiakon és a Házaspárok útján kapott kegyelmeket
- ❖ a nyári élményeket, a szépeket és a nehezeket egyaránt

- ❖ a szeptemberben lezajlott városmissziót, mindazt a sok kegyelmet, amit ez hozott
- ❖ mindazok munkáját, akik ott olyan sokat dolgoztak
- ❖ Isten halk szavát, amely jelen van az életünkben
- ❖ hogy kis Szent Teréz ereklýje bejárta az egész országot sok kegyelmet hozva

Gólyahír

Egy tikkasztó kánikulai hét után, Szent Jakab apostol napján nagy örömkre megszületett harmadik kislányunk, Zsuzsika! Bencze Tamás és Teréz

„Áldd meg ezt a parányi szívet, hófehér lelket, mely elnyerte az ég csókját a földi életre.

Tedd a fejére a kezed, és kérd istenedet, hogyha parányi lába nyomában vészjósló hullámok kelnek, fentről kapja a szelet, és kifeszített vitorlával elérje a béke kikötőjét.

A nagy rohanásban ne felejtse el őt, engedd, hadd jöjjön közel a szívedhez, s a kezed pihentesd meg áldón a fején.

Órizd hitét, vezesd biztos kézzel, és áldd meg őt.”

(R. Tagore)

A jubileumi év megnyitása

Kedves Családok Magyarország sok szép térségében, fiatalok és kicsit régebb óta fiatalok, mindannyian!

Úgy fordulunk Hozzátok, mint az Isten országának elkötelezettjeihez. Kentenich atya az Úr Jézus Krisztusból (az Ő tanításából, lelkületéből, példájából...) merítve, a mai korra alkalmazva tanította és élte ezt az elkötelezettséget – amit mi az ő tanításából és élete példájából igyekszünk tanulni, ellesni!

2008. március 2-án lesz 25 éve, hogy Tilmann atya először találkozott – Gódányékat nem számítva – Magyarországon magyar családokkal. Ezzel lehetősége nyílt arra, hogy megtapasztalja, érzékelje a Schönstatt iránti fogékonyságot. Ezen a vesziprémi estén elindult valami új itt Magyarországon, aminek a következménye az a nagyszerű közösség, amelyet Ti alkottok. Innen, Óbudavárról nézve és áttekintve, meg persze megélve, olyasmit tapasztalunk, amit a mi emberi eszünkkel felfogni nem tudunk.

Ezért **jubileumi évet szeretnénk tartani**. A jubileumi év 2007. október 18-tól 2008. október 18-ig tart. A most következő 6 hónap az előkészítés, a felkészülés ideje lesz. Visszatekinthetünk, emlékezhetünk egy negyed századra, hogy egyúttal előre tekintünk a következő évekre, évtizedekre is.

A visszatekintés feltárja majd a sok ajándékot, melyet mint egyes családok és mint családok közössége kaptunk, s mindazt is, amivel a Jóisten általunk meg tudott másokat ajándékozni. Jó lenne, ha fel tudnánk tenni magunknak azt a kérdést is, hogyan alakult a kapcsolatunk a Jóistennel. Kialakult-e a saját belátásomon és akaratomon alapuló kapcsolat? Kapcsolódom-e az értelmemmel a Világossághoz, az akaratommal a Szeretethez, a szívemmel az Ő teljes, végtelenül gazdag valóságához? A Vele való kapcsolatunkon múlik minden. Aki szereti az Istent, szereti az embertársait is. Aki szereti és ismeri az Istent, az teljes bizalommal van Iránta. Ebből a kapcsolatból származik az erő és a nagylelkűség.

Az előretekintéshez három témakört javasolunk:

1. A lelki életünk mozgósítása, életszentségre törekvésünk erőteljesebbé, határozottabbá tétele.
2. A képzőház már szerkezetkészben meglévő szárnyának teljes elkészítése.
3. A fentiekből következően megtapasztalásokra teszünk szert, és az eddiginél sokkal nagyobb mértékben bocsássuk ezeket az Oázis lelkes és rátermett szerkesztőinek, rajtuk keresztül pedig a növekvő olvasótábornak a rendelkezésére.

1. Témakör: Beszélgetések idején tegyék fel és beszéljék meg a következő kérdéseket: Van ilyen egyáltalán, lehet ilyen csinálni?

Miben, milyen konkrét mozzanatokban állhatna a lelki életünk mozgósítása, az életszentségre törekvésünk erőteljesebbé, határozottabbá tétele? Mi a realitása annak, hogy első helyre helyezzük az életünkben az Isten országának keresését abban a tudatban, hogy akkor a többi szükséges dolgot megkapjuk?

Kentenich atya szentté avatásának az ügye. Amikor a schönstatti fiúifjúság egy csoportja kihallgatáson volt a pápánál, kérték, hogy avassa szentté Kentenich atyát. II. János Pál válasza nekünk is szól: „Avassátok Ti szentté!” A házasság és a családi élet erre nagyon alkalmas terep.

2. Témakör: A képzőház hozzátartozik a Schönstatt szentélyekhez. Tilmann atya azt mondta, hogy mi építünk a Szűzanyának kápolnát, a Szűzanya mintegy cserébe épít nekünk képzőházat. Ez a megállapítás megtapasztaláson alapszik. Németországban van több Schönstatt-központ. Az első volt általában a leányszentély felépítése. Utána következett a képzőház, amely nagyobb és jóval több költséget is jelentett. Nem úgy működött, hogy a schönstattiak leültek és lesték, hogyan nő ki a földből az épület. Nekiálltak, és a legfontosabb, amire támaszkodtak, a hitük volt. Megtapasztalták, hogy „összejött”: tették, amit tudtak, adtak, amit tudtak, ami pedig hiányzott, az „előkerült”.

Mi van nálunk? Eddig, az elmúlt közel 25 év alatt, körülbelül 400 család volt legalább egyszer egy hétig itt, Óbudaváron családnapokon. Nem számoltuk össze, hogy hányan maradtak el, és hányan maradtak meg. Azt összeszámoltuk, hogy száz körül van azoknak a családoknak a száma, amelyek hozzájárulnak a képzőház építéséhez. Szép megtapasztalásokról hallunk.

Vajon nem tudnánk ezt a számot növelni? Vajon nincsenek-e olyan kiadásaink, amelyek helyett vagy mellett jó lelkiismerettel utalhatnánk ugyanakkora összeget a képzőházra? Vagy egyszerűen azt mondanánk, hogy bár szegények vagyunk, de negyedévente 1.000 Ft-ot mégis utalunk-küldünk, csak hogy jelezzük: mi is fontosnak tartjuk az ügyet – pl. mert arra gondolunk, hogy az utódaink még 200 év múlva is jönnek ide és épülnek itt?

3. Témakör: Ma, amikor ezeket a sorokat írjuk, kaptunk egy visszajelzést egy már érett korban levő, Schönstattot nem ismerő hölgytől, akinek néhány napja ajándékoztunk egy naptárt és egy Óázist. Azt mondta, hogy megnézte, elolvasta és milyen jó... Sok-sok szép megtapasztalásunk van! Sok nehézséget küld a Jóisten, és mi küzdünk, és Ő megjutalmazza a gyengeségünkben is megmaradó hűségünket. Vagy hűtlenségeket követünk el, de visszatérünk, és megéljük, hogy a Jóisten azt mondja: gyere hozzám, most már minden jó... (Tilmann atya után szabadon). Tehát: az **OÁZIS mindannyiunk ügye!**

L. K. Kóht és Rita

Óbudavári hírek

2007. 09. 17.

A 2007. évi nyári családnapokon 149 család vett részt mintegy 600 gyermekkel. A résztvevők között 21 első résztvevős család volt.

A családnapok sikeres lebonyolítását köszönjük az önkéntes előadó és házigazda házaspároknak, az ellátó munkában résztvevő 19 fiatalnak és a gyerekfoglalkoztatást végző közel 130 fiatalnak.

Köszönjük szépen a szentmiséket ünneplő tihanyi bencés atyák, a hidegkúti atyák és a révfülöpi plébános atya kedvességét, hogy a segítségünkre siettek. Köszönjük szépen az igeliturgiát vezetőik segítségét is.

Három leánytábort vezetett Böbe nővér a Diós házban a 13 év feletti leányoknak.

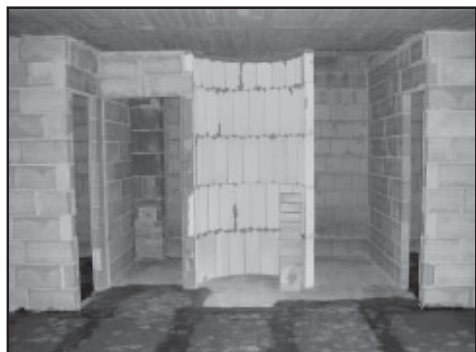
Az augusztus 19-i héten Németországból az egyházmegyes papok kötelékébe tartozó négy pap tett látogatást nálunk.

Szeptember 7–9-ig a Hodován házaspár újabb gyermekfoglalkoztató képzést tartott. Köszönjük szépen. Ismét nagyon jól sikerült, a résztvevők hasznos tudást szereztek a munkájukhoz. Külön említésre méltó, hogy olyan játékokat és kézműves technikákat tanultak, melyeknek nagyon kicsi az eszköz- és anyagigényük. Már most jelezzük, hogy 2008. április 18–20-ig lesz a következő képzés, melyre szeretettel várjuk a gyermekfoglalkoztatóként önkéntes munkát vállalni kívánó fiatalokat.

Az egyre nagyobb érdeklődés, a családnapokon nem résztvevő látogatók számának növekedése szükségessé tette, hogy még egyszer átgondoljuk, hogyan és mire szeretnénk használni a központi épületet, a képzőházat. Szeretnénk az alagsorban olyan vendégfogadó és információs helyet kialakítani, ahol az ide látogatókat úgy tudjuk fogadni, vendégül látni, hogy a családnapok menetét a legkisebb mértékben se zavarjuk. A konyha is egy kicsit tovább fejlődött, mert főzőkonyhát szeretnénk létesíteni, amiről az ÁNTSZ véleményét is kikérjük. Mindezek ismeretében a terveket egy kicsit át kellett dolgozni. Most már elkészültek, és a válaszfalazás befejeződött, a lépcsők zsaluzása, betonozása kezdődik.

Köszönjük szépen a jövő nemzedékek nevében is az eddigi adományokat, és kérjük szeretettel azokat is, akik még nem kapcsolódtak be és módjukban áll, vegyenek részt az építkezés támogatásában.

Szeretnénk néhány fontos adóügyi szabályt a kedves adományozóink tudtára adni.

Az ez évi változások következtében a kiemelten közhasznú szervezeteknek – ilyen az Egyesület – nyújtott adományok 30%-át lehet a személyi jövedelemadóból leírni 100.000 Ft értékhatárig. Közhasznú szervezet esetén, ilyen a Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítvány, 50.000 Ft az értékhatár. Az adójóváírás értékhatárába beletartoznak egyes társadalombiztosítási, magán-nyugdíjpénztári, tandíj és élet-nyugdíjbiztosítások után érvényesíthető befizetések jóváírásai is.

Másik fontos korlátozás, hogy 3,4 millió Ft feletti éves jövedelem esetében már csak korlátozottan vehető igénybe a jóváírás lehetősége, 3,9 millió Ft jövedelem felett pedig egyáltalán nem.

Kérjük azokat a házaspárokat, akik közös folyószámlájukról adományoztak, hogy a januári igazolások kiállításához juttassák el hozzánk a nyilatkozataikat, hogy a közcélú felajánlás melyikük jövedelméből származott. Természetesen minden felmerülő kérdésre szívesen válaszolunk az iroda@schoenstatt.hu-n vagy a 87/479-026-os telefonszámon.

Nagyon köszönjük, hogy a nehezedő körülmények ellenére is támogatják munkánkat.

A Családok a Csaláért Házas- és Családpedagógiai Egyesület örömmel és hálával tudatja, hogy 2006-ban az 1% felajánlásokból 1.140.291 Ft bevétele származott. Ezt az összeget teljes egészében a családok elhelyezését szolgáló ingatlanok fejlesztésére és a Családképző Központ építésére fordította.

Kérjük szépen további felajánlásaikat, hogy egyre több család részesülhessen abban a segítségben, melyet a nálunk eltöltött idő alatt nyújtani tudunk.

Adószámunk: 19265836-1-19

2007-ben 1%-ból 1.501.141 Ft felajánlás érkezett, nagyon szépen köszönjük. Nem csak pénzügyileg jelent ez nagy segítséget, hanem maga a széleskörű támogatás is, amit ez az összeg magában rejt, jelzi, milyen sokan érezzük szívügyünknek a családok helyzetét.

A központ szabad kapacitásának kihasználása, az üzemeltetési költségeinek előteremtése szükségessé tette a lehetséges megoldások alapos átgondolását.

Született egy „Családok útja” nevű projekt, amivel a Balatonhoz érkező családokat szélesebb körben megszólíthatjuk, számukra értelmes, tartalmas időtöltést kínálhatunk, és amelyre a Központunk fejlesztését felfűzhetjük.

A finanszírozást részben pályázati források bevonásával szeretnénk megoldani. Ilyenek pl. a KDOP turisztikai fejlesztéseket támogató forrásai. A másik forrás a LEADER program. Az Egyesület alapító tagja lett a Balaton-felvidéki Akció Csoport Helyi Leader Közösségnek, mely Balatonfüredtől Sümegig mintegy hatvan önkormányzat 40.000 lakosát fogja össze. Ennek a közösségnek egy jó stratégiai tervvel esélye van arra, hogy elnyerje a támogatást, ami – erősítve a helyi összefogást – lehetőséget nyújt a fejlesztésekre.

Ha végre a pályázati kiírások a tervezés szakaszából a tényleges megjelenés szakaszába kerülnek, akkor erről a munkáról is a honlapunkon, egy külön menüpontban találhattok folyamatosan híreket. Ha van ötletetek, tudtok segíteni, tájékoztatni lehetőségekről, azt szívesen fogadjuk, előre is köszönjük.

Az önkéntes törvény hatálya alá kötelező volt bejelentkeznünk, és ez változtatásokat tesz szükségessé az eddigi gyakorlatban. A www.schoenstatt.hu honlapunkon a menüpontok között találtok egy önkéntesek fület. Mindenkit kérünk, aki Óbudaváron szeretne gyerekfoglalkoztatást, vagy élelmezős önkéntes munkát vállalni, kövesse figyelemmel a tartalmát. Kérjük a szülőket, hívják fel erre a gyermekük figyelmét, hogy ők is tájékoztathassák érdeklődő társaikat.

Az újsághoz mellékelt vagy a honlapról letöltött szerződést kitöltve a 10-18 év közötti kiskorúak szülei legyenek szívesek hozzájárulni gyermekük önkéntesként való alkalmazásához. E nélkül a szerződés nélkül nem fogadhatunk önkéntest. Természetesen, aki a szülőjével egy időben lesz Óbudaváron, az itt is kitöltheti a nyomtatványt.

Családok a Csaláért Házas- és Családpedagógiai Egyesület
8272 ÓBUDAVÁR, Fő u. 11. Tel/Fax:87/479-026
E-mail: iroda@schoenstatt.hu

Számla: Nagyvázsonyi Kinizsi Takarékszövetkezet,
73200134 - 10000434
Adószám: 19265836-1-19.

A Házaspárok útja

A Házaspárok útja mozgalmunk családpedagógiai tevékenységének fontos állomása Óbudaváron. Huszonöt éve munkálkodunk azon, hogy ez a hely „oázissá” váljon a magyar családok számára, ahol a párok megpihenhetnek, erőt meríthetnek a közös imákból, az előadásokból, és tapasztalataikkal, életpéldáikkal gazdagíthatják egymást:

23 éve tartunk családnapokat (egyhetes lelki gyakorlatokat), melyeken ma már közel 150 házaspár vesz részt évente gyermekeikkel együtt. Ifjúsági táborokat, hétvégéket is szervezünk.

11 éve alapítottuk a Családakadémiát, mely kétéves „család-tréner” képzéseket tart: házaspárokat készít fel saját családi életük javítására, valamint tapasztalataik továbbadására. Közel 50 előadónkat az egész országban, sőt határainkon túl is hívják plébániákra, családközösségekbe, házaspáros lelki napokra, szülői továbbképzésekre, iskolákba... Idén indul a 7. évfolyam.

Két éve ünnepeltük Óbudaváron a schönstatti kápolna felszentelését.

A Családakadémia és az egyesületünk számos könyvet, füzetet adott ki a család és a női lelki gyakorlatok előadásai alapján; alapítónk, Kentenich atya életéről, munkásságáról, műveiből; kilencedeket családok számára stb. Negyedévenként megjelenő folyóiratunk az Oázis, melyben családjaink és az ifjúság életpéldáit, történeteit, névtelenül írt meg tapasztalásait tesszük közkinccsé.

Ebben az évben a *Házaspárok útját* készítettük el.

2008. április 5-án átadásra kerül a képzőközpont főépülete, ahol a lelki gyakorlatokat és a rendezvényeinket saját területünkön, épületeinkben, zavartalan környezetben, az általunk kialakított légkörben tarthatjuk.

Beszámoló a szentelésről

2007. július 8-án Bíró László püspök atya felszentelte a Magyar Schönstatt Család által létrehozott Házaspárok útjának 15 állomását.

Az ünnepen közel 100 család (500 fő) vett részt.

A szentmisét Tilmann atya vezette, majd előadást tartott:

„A házaspárok útja az élet és a nagylelkű szeretet útja. A Szűzanya Jézussal mindenkihez egészen közel

áll, aki ezen az úton jár: erőt ad és oltalmaz. Hív minket is, hogy menjünk a nagyobb szeretet útján akkor is, ha a szeretet fáj – Ő elkísér mindannyiunkat.

Egészen különlegeset, újat alkottunk, mely egy életfolyamat kezdete – ez fontos az egyház számára, hiszen a család az élet, a szeretet és az egyház bölcsője. Remélem, eljön az idő, amikor minden templom mellett lesz a kereszttel mellett egy Házaspárok útja...”

Az ünnepi program keretében vendégeink számára rövid előadások hangzottak el mozgalmunk lelkiségéről, az itt folyó életéről, a kápolna és a képzőközpont építési munkálatairól, valamint a Családakadémiáról. Eközben családjaink Vitai Ildikó megzenésített verseit hallgathatták a művésznő előadásában. A felnőtteknek szóló programok alatt kézműves foglalkozásokon alkothattak a gyerekek. Felemelő érzés volt Nyisztor Ilona, moldvai csángó népdalénekes dalait hallgatva készülni a szentelésre.

Bíró püspök úr az út állomásain tartott elmélkedéseivel adott a résztvevők számára felejthetetlen lelki útravalót. Így szólt az út és a szentelés jelentőségéről:

„A Házaspárok útja a kápolnától a kápolnáig vezet, ahogyan létünk és házasságunk is Istentől indult és sok-sok állomáson keresztül – reményeink szerint – Istenhez érkezik.

Ez az út emlékeztet a kereszttúra is, melynek kezdetén Jézus átöleli a keresztet, elfogadja az Atya akaratát. A házasság szintén egy szerető ölelésből indul. Ez az út is találkozásból áll, gyermekekkel, siránkozókkal és bátorító cireneikkel való találkozásból, elesésekből és felállásokból, és végül a szeretetből odaadott élet a feltámadás fényében ragyog előttünk – érdemes életünket másokért adni. A stációk olyan imádsághoz szeretnének segíteni bennünket, amely jobbá tesz, amelyből tettek fakadnak.

Induljunk el a Házaspárok útján, emlékezve a kezdetekre, amelyekből a házasság, a család születik. Szeretnénk megélni a találkozásokat, amelyeket az élet felkínál, a mélypontokat és a fölemelkedéseket, a küldetésünket, szeretnénk megújulni házasságunkban, családi egységünkben. Kériünk, Urunk, cselekedeteinket sugallattal előzd meg, hogy minden imádságunk és munkánk Tőled vegye kezdetét és Általad végződjék. Légy velünk és mindazokkal, akik majd valamikor elindulnak ezen a megszentelt, sokak által megimádkozott úton.”

Megkérdeztünk néhány résztvevőt. Gondolataiból idézünk:

„Ha az életet meg akarjuk őrizni, sőt azt szeretnénk, hogy növekedjen, törődnünk kell vele, és ápolnunk kell. Különösen igaz ez a házasságra. A mesék így érnek véget: *»Ásó, kapa, nagyharang válassza el őket egymástól és boldogan éltek, míg meg nem haltak...«*, pedig ez még csak a kezdet, közös életünk elkötelezett útjának a kezdete. A sűrű tartó boldog házasság nem működik *magától*, meg kell dolgozni érte. Ehhez a *munkához* segítséget és erőt ad a Házaspárok útja.”

„Nagy örömmel láttuk, hogy a táblákra Ozsvári Imri gyönyörű népi motívumokat festett, és az elmélkedések mellé a szerzők népdal-

csoportot állítottak össze. A népművészet öröm és bánat hatására szakad ki a lélekből, évszázadokon át csiszolódik, és őrzi népünk lelki vonásait. Isten teremő ujját érezzük rajta. A képeket nézegetve, a dalokat az állomások között ízlelgetve-énekelve lelkünk legmélyét nyitotta meg.”

„Őszintén reméljük, hogy sok magyar család – nem csak a schönstattiak – ellátogatnak, elzarándokolnak ide, ahol minden kötelezettség nélkül elidőzhetnek, meríthetnek ennek az útnak kegyelmeiből. – És ha közösségre van szükségük, itt azt is megtalálhatják.”

„A múlt heti óbudavári lelkigyakorlat estéin minden család kiválasztotta azt az állomást, amely most éppen a legfontosabb számára. Megható volt hallani az őszinte vallomásokat pl. arról, hogy a hűség nem csupán kötelesség, hanem örömet és biztonságot ad; a gyerekek erőssé nevelésében segít az, ha önmagunkat is neveljük; az ember életútjának felén nem csak azt látjuk, hogy ajtók zárulnak be mögöttünk, hanem újak is nyílnak előttünk; hogy a szeretet olykor fájhat és ettől nem esünk kétségbe, olykor megöleljük a kaktuszt; a nehézségek lépcsővé válhatnak Mennyei Atyánk szívéhez... A stációk így *életre keltek*.”

„Nagy öröm az állomásokról beszélgetni a társunkkal. A visszanezés segít abban, hogy felismerjük, a velünk történt események Isten bölcs szeretettervének részei. A megélt tapasztalatok erőt adnak, és nem félünk olyan nagyon a jövőben ránk váró megpróbáltatásoktól. Az elmélkedések segítenek felkészülni ezekre.”

„Sok schönstatti család közös fáradozása által épült fel ez az út, de a munka nem ért véget. Tovább kell dolgoznunk azon, hogy *A házaspárok útja* minél többeket Óbudavárra, Háromszor Csodálatos Anyánk szentélyébe vezessen, hogy itt házasságukhoz erőt kaphassanak, és mindennap újrakezddék a szeretetet.”

A Házaspárok útjának elkészítésekor három fontos gondolat vezetett bennünket:

Ma, amikor a házasság válságban van, segítséget szeretnénk nyújtani, hogy *a párok tudatosan ápolják kapcsolatukat*, életútjukon újra és újra egymásra találjanak, felfedezzék közös hivatásukat, gyermekeiket helyesen neveljék és otthonaikban boldog családi életet éljenek.

Nagy segítséget jelent, hogy itt társakra lehet találni, akikkel erősítjük egymást. A magányos fát a hegy tetején – még ha erős is – könnyen kicsavarja a viharos szél. A liget fái védelmet nyújtanak egymásnak, így erősebben állnak. Tapasztaljuk, hogy egyedül nem könnyű ellenállni a korszellem káros áramlatainak sem nekünk, sem gyermekeinknek, könnyebben elbizonytalanodunk, sodródunk, alkalmazkodunk a többséghez. Összekapaszkodva erőink megsokszorozódnak, és közösen nagyobb örömmel haladunk ugyanazon cél felé.

Szeretnénk, hogy ez az út Szűzanyánk szentélyén keresztül Istenhez, az igaz és örök szeretet forrásához vezesse a családokat. Ez a szentély különleges hely, mert bár mérete kicsi, valójában hatalmas: több mint száz „mellékoltára” van. Ezek családjaink háziszentélyei, akik a Szűzanya segítségével törekszenek arra, hogy Istent és egymást egyre jobban szeressék, és házasságukban megújuljanak. Az otthonokból kiinduló szeretetáramlat és a felajánlott áldozatok a kápolnában egyesülnek, melynek kegyelmeiből minden család és zarándok meríthet.

Szeretettel várjuk a házaspárokat és a házasságra készülőket, a zarándokokat, a csoportokat, hogy – élve ezzel a páratlan lehetőséggel – ápolják kapcsolatukat Istennel és egymással.

Hogyan készült el az út?

Tilman atya már évekkel ezelőtt javasolta, hogy a kereszthúthoz hasonlóan építsünk olyan utat, amely a házasság fontos állomásait jeleníti meg, ahol a házasságban élők múltja, jelene, jövője imádságban átélhető.

Felhívta arra is a figyelmünket, hogy a Központ építésétől a Házaspárok útja energiát, erőt, pénzt nem vonhat el!

A gondolat többeket megragadott, hiszen ilyen út sehol sincs a világon, és ez is gazdagíthatja, erősítheti az óbudavári családnapokon résztvevőket és a kápolnához zarándolókat, rámutathat a házasság élethivatásban élők tennivalóira, segítheti őket életük elkötelezett folytatásában.

Tervek is készültek az erdei szentélyhez hasonló stációkról. Az Oázis 2006. márciusi számában Endrédy István és Cili ismertette az elképzelést, és hívta azokat, akik hajlandók merészet gondolni és nagyot tenni. Azonban a költséges kivitelezés és engedélyeztetés miatt nem tűnt valószínűnek, hogy a vágy a közeljövőben teljesülhet.

Az Élet azonban sürgetett. 2006 tavaszán kispesti családok jelezték, hogy Óbudavárra zarándokolnak, és szeretnék a Házaspárok útját úgy is végigjárni, ha az állomások még nem épültek meg. Így sürgetővé vált egy kiadvány elkészítése, mely segíti az ideérkezők számára az elmélyülést. Az I. Szövetségi évfolyam – többek véleményét kikérve – megalkotta a stációk neveit. Csermák Kálmán és Alice felkért 15 házaspárt, akik egy-egy állomást választottak, és leírták a gondolataikat. Szeptemberben Budaörsről érkezett egy busznyi zarándok, akik a kispestiekhez hasonlóan úgy járták végig az utat, hogy a kápolnától elindultak az erdei szentély felé, néha megálltak, felolvastak egy-egy állomást, majd imádkozva tovább haladtak.

Látva a nagy érdeklődést és azt, hogy már maga az ötlet is így vonzza a nem schönstatti családokat is, a II. Szövetségi évfolyam a vezetőség elé tárta az elképzelést, hogy az út ideiglenes (de igényes) stációit Jagicza Attila fából elkészítené, melyekre felkerülnének az elmélkedések.

Endrédyék az Egyesület nevében azt kérték a Sallai házaspártól, hogy fogják össze az ezzel kapcsolatos teendőket és „üssék a vasat”.

2007. márciusban időpontot kértünk Bíró püspök atyától, aki jelezte, hogy az általunk elképzelhető időszakban egyetlen hétvégi időpont jó számára: július 8. délután 4 óra. Megvolt a szentelés időpontja, ezen kívül azonban szinte semmi.

Áprilisban az I. és II. szövetségi családok Gódány Róbert vezetésével kijelölték az útvonalat és az állomások helyeit.

A Gódány és a Ther házaspár kérte, hogy az úthoz olyan elmélkedések készüljenek, amelyekben benne van a schönstatti, házasságról szóló tanítás alfája és ómegája. Mivel a korábbi kiadványban a családok egymástól függetlenül alkották meg a szövegeket, és az idő rövidsége miatt nem volt megadva egységes irányelv a formára és a tartalomra vonatkozóan, egy bizottság alakult a Csermák, Endrédy, Gódány, Mészáros, Sallai, Ther család képviselőivel, akik a végleges szövegeket elkészítették. Szükséges volt újra átgondolni az állomások neveit, a hozzájuk tartozó idézeteket és feladatokat is. A korábbi írásokat is nagyon értékesnek tartottuk, így megjelentettük az Oázisban, és a bennük foglalt gondolatokat beépítettük a végleges változatba.

Ozsvári Imri terveket készített, hosszan tanulmányozta a népművészeti motívumokat, és ezekből merítve megfestette a fatáblákat. Jagicza Attila a faanyagot – melyet saját házuk szépítésére tartogatott – nagylelkűen felajánlotta és ebből készítette el a 15 állomást.

Vissi Géza a padok lábait készítette el, Gregorich Ferkó és munkatársai az ülőkéket faragták ki.

Közben sok családnak munkahétvégre érkezett Óbudavárra, hogy az utat, az állomások helyeit kialakítsák, a fatáblához és a padok lábaihoz szükséges gödröket kiássák. A szövetségi családok családnapjai a szentelés előtti hetekben zajlottak, így ők is sok munkát végeztek.

A Szűzanya többször is megismételt halk szavával kezdődött. Elmentünk többször is mellette lehetetlennek tartva a megvalósítást. Míg voltak, akik hősiességgel belevetették magukat és végigküzdötték, harcolták, míg megvalósult... Megtapasztaltuk, hogy a közös munka által Közösségünk tovább erősödött, még jobban összekovácsolódott, és nagy örömet élt át. Sokszor felvetődött már, hogy az általános gyengeség miatt nem szabad új dolgokra vállalkoznunk, mert elvonja az amúgy is szűkös erőket a „fontosabb” dolgoktól. Látszik, hogy itt ez nem így történt. Egy jó új eszme új erőfor-

rást jelent! Szükségünk van ilyen munkákra, melyekben átélhetjük sokoldalúságunkat, előjöhetnek a rejtett értékek és megtanulunk együtt, egymást kiegészítve dolgozni. Örömmel az ebbe teljessé, hogy a szentelésre a Házaspárok útjának megálmodója, Tilmann atya is el tudott jönni, a szentmisét Vele ünnepelhetjük, és az Útról előadást is tartott.

Az út visszhangja

Több egyházi újságban és a Nagycsalád c. lapban jelent meg tájékoztató a Házaspárok útjáról, és terjedt a hír szájról szájra is.

Gertrud-Maria nővér a német Schönstatt Mozgalom *Unser Weg* c. lapjába készített cikket, és a nemzetközi Schönstatt hírek közé is bekerült. Több országból jelentkeztek, a tengerentúlról is, hogy szeretnék többet megtudni az útról, így részletesebb tájékoztatót fogunk összeállítani.

A II. Szövetségi Évfolyam ez év október 18-án Schönstattba zárandokolt, ahol éppen a Német Schönstatt Mozgalom tartotta zsinatát az ún. *Oktoberwoche*-t. Sallainé Karikó Éva Kuslits Károly tolmácsolásával kb. 400 vezető személyiség előtt ismertette a Házaspárok útját. A felkérés váratlanul ért minket, csak annyi idő állt rendelkezésre, míg a teremben a többi előadó beszélt. A zsinat végén az „aratásnál” többen kiemelték, nagyon szeretnék, ha az út minél több helyen megvalósulna, sőt volt, aki azt javasolta, hogy 2014-re, Mozgalmunk nagy jubileumára szép lenne, ha minden európai szentély mellett lenne Házaspárok útja.

Köszönjük Mindenkinek és köszönjük Mennyei Édesanyánknak!

Nem schönstatti családok a Házaspárok útjánál

Néhány – a Házaspárok útjának látogatóival kapcsolatos – szép élményünket meséljük el.

1. Még benne vagyunk a nyárban. Fiatal pár szólít meg, hogy felállíthatnák-e a sátrukat itt valahol. A NOE újságban olvastak a Házaspárok útjáról, itt szeretnék megünnepelni 10. házassági évfordulójukat. Másnap részt tudtak venni a családnapi szentmisénken.

2. Egypáran házaspárok beszélgetünk szombaton, egy szép napos délután az új MHC-épület előtt. Fejünk fölött a kápolnához vezető úton motorkerékpár robog fölfelé, fiatal férfi vezet, mögötte ifjú hölgy ül. Odafönn leáll a motor, mi tovább beszélgetünk. Egy kis idő után azt gondoltam, megnézem a látogatókat. Közeledem a kápolna felé, odamegyek, köszöntöm őket. A fiú az egyik közeli városban él, a lány messzebbre jött. Mondják, hogy feljöttek, mert az útról már többször is látták a kápolnát, és nagyon tetszik nekik. Megkérdezem, hogy szívesen megnéznék-e belülről is – „igen” a válaszuk. A kápolnában elmondom nekik, amit fontosnak tartok ott és

akkor éppen. Miután kilépünk a kápolnából, a szemembe ötlük a Házaspárok útjának első állomása. Gondolom, erre is felhívom a figyelmüket. Érdeklődéssel hallgatják azt is, érzékelem, hogy vonzza őket, ezért visszalépek a kápolnába egy könyvecskéért, s azt nekik ajándékozom. Majd elköszönünk egymástól.

Este a sötétedés közeledtével felmegyünk és imádkozunk a kápolnában, lefelé jövet látjuk, hogy lenn a dűlőút mellett ott van a motorkerékpár, a fiatal pár most készül elmenni. Köszöntjük őket, ők pedig elmesélik, hogy végigjárták a házaspárok útját. Az utolsó két állomásnál a mobiltelefonjuk világánál olvasták a szöveget... Hozzáteszik, hogy ők még nem házaspár, hanem még csak együtt járnak. Azt válaszolom nekik, ez hogy nem baj, ugyan a Házaspárok útja nevet választottuk, de nem csak házaspárookra gondoltunk...

3. Eltelik két nap, megint látunk egy motorkerékpárt a kápolna alatt. Először arra gondoltunk, hogy újra eljöttek... Amikor találkoztunk, kiderült, hogy egy másik pár jött el Zalából. Ők házaspár, gyermekeik vannak, a házassági évfordulójukat akarták itt kettesben a Házaspárok útján megünnepelni. Ők is verőfényes őszi időt kaptak.

4. Néhány nap múlva szép napos vasárnap délután megyek egyedül a kápolna fölé a rét és a szőlő között fölfelé. Elhagyom a 15. állomást, fönről felbukkan egy pár. Közelebb érünk egymáshoz, látom, hogy két idősebb személy jön velem szemben. Egymáshoz érünk, köszöntöm őket. Kiderül, hogy a motorkerékpáros fiatalember szülei azok, és a fiuk lelkes beszámolója indította őket arra, hogy eljöjjenek... A könyvecske is a kezükben volt.

Gódány Rita és Róbert

A Házaspárok útja szentelése óta a családnapi résztvevőin kívül 30-35 házaspárról tudunk, akik végigjárták az utat. Természetesen, akik nem keresték velünk a kapcsolatot, azokat nem számoltam bele.

A visszajelzések nagyon szépek, a párokat mind mélyen megérintették a táj szépségei, az úton kapott élmények és a meghitt házastársi beszélgetések.

Volt olyan Alföldről érkezett házaspár, akik előzetes bejelentkezés alapján, egy hétvégén itt ünnepelték a házassági évfordulójukat, a gyermekeik nélkül, kettesben. Ez volt az ajándékuk.

Volt olyan eset, amikor felkínáltam a látogató házaspárnak az úthoz tartozó meditációs füzetet, amire a férj kicsit bosszúsnak tűnt, hogy na, megint pénzt akarnak kihúzni a zsebéből. Visszatérve az útról még 4 darab könyvecskét vásárolt, és Isten áldását kérte a munkánkra.

Mészáros Zsuzsi

Köszönet

Köszönjük mindenkinek munkáját, aki bármilyen módon hozzájárult ahhoz, hogy a Házaspárok útja megvalósulhasson. Felemelő és erősítő érzés volt ismét megtapasztalni a közös munka örömét, hogy együtt nagy dolgokra vagyunk képesek. Köszönjük a lelkesedést, a támogatást és a részvételt.

Szeretnénk mindenkit felsorolni, aki segített, de olyan sokan voltunk, hogy ez alig lehetséges.

Köszönetet mondunk

❖ *Tilman atyának*

❖ *Ozsvári Imrinek*, aki megálmodta,

megfestette a 15 állomáshoz a gyönyörű táblaképeket és férjének, *Csabának*, aki „zsűrízte” és fotózta az alkotásokat

❖ *Jagicza Attilának*, aki kiváló minőségben elkészítette a kápolna alakú fatáblákat

❖ *Vissi Géának* a padok lábainak elkészítéséért, *Gregorich Ferkónak* és munkatársainak az ülőkék faragásáért

❖ mindazoknak, akik *A házaspárok útján* c. könyv elkészítésén dolgoztak – nevük a könyvben megtalálható – és azoknak, akik az Oázisba életpéldákat küldtek az úttal kapcsolatban

❖ a családoknak, akik részt vettek a májusi és júniusi önkéntes munkán, kifúrták az oszlopok és a padok helyét a köves talajban, és felállították a padok nagy részét

❖ az *első szövetségi évfolyamnak*, akik szépen kitisztították az utat, az állomások helyeit, és lefestették a padokat

❖ a *harmadik szövetségi évfolyamnak*, akik a június 23-i önkéntes munkán résztvevőkkel elidőzésre hívogató padokat felállították, és az ünnepi szentmise énekeit összeállították

❖ a *második szövetségi évfolyam családjaiknak* a táblák felállításáért, az útjelzők elkészítéséért, az ünnepi dekorációért és a szentelés előkészítéséért

❖ *Gódány Róbertnek* Tilman atya fordításáért

❖ *dr. Török Péternek* a „műsorvezetésért”

❖ *Gódány Ritának és Róbertnek, Ther Antalnak és Ágnesnek, Varga Károlynak és Erikának* az ünnepen elhangzott ismertetőkért

❖ *Pataky András és Vértessaljai János* diákónusoknak a szentmisén, ill. a szentelésen való segédkezésükért

❖ *Hodován házaspár*nak a kézműves foglalkozás vezetéséért

❖ *Horváth házaspár*nak a gyermekkel való foglalkozásért

❖ *Szelestei Ritának és Mészáros Zolinak* a regisztrációban való segédkezésükért

❖ *Perei Gábornak, Jagicza Mártonnak és Eszternek, Rábai Benedeknek, Sallai Zsófiának, Lucának és Rebekának, Wangler Bettinának* a parkolás segítéséért és a könyvünk árúsításáért

❖ *Monostori házaspár*nak a szentelés kihangonsításáért

❖ *Kozma Juditnak* az agapé előkészítéséért

❖ *Palásthy Imrének* kiadványaink árúsításáért

❖ *dr. Sallainé Karikó Évának* mindezek előkészítését, hordozását, lebonyolítását bámulatos dinamizmussal, kitarással és szeretettel

A munka nem ért véget. Tovább kell dolgoznunk azon, hogy *A házaspárok útja* minél többeket Óbudavárra, Háromszor Csodálatos Anyánk szentélyébe vezessen, hogy itt házasságukhoz erőt kaphassanak, és mindennap újra kezdjék a szeretetet.

dr. Endrédy István és Cili

Városmisszió 2007

A Városmisszióban való részvétel Szentendrén

Szentendrén, a Fő téren állítottunk egy másfél méterszer három méteres „falat”, melyen a Házaspárok útját jelenítettük meg. Kértünk mellé egy asztalt, amelyen különféle schönstatti kiadványokat helyeztünk el. A nagy faliújságunkon A/4-es formátumban a házaspárok útjának mind a 15 állomását megmutattuk. Az út fönről indult. Különböző idézetek, virágok, lepkék tarkították az ösvényt.

Sokan megálltak, végigolvasták a „stációkat”, ami pedig nem volt egyértelmű, arról kérdeztek: pl. mit jelent, hogy a szeretet fájhat...

Kb. 350 szórólapot osztottunk ki, mindenkinek adtunk, akiben némi érdeklődést láttunk...

Volt, aki legközelebb visszajött és vásárolt könyveket. Volt, aki ott helyben vett öt darabot a Házaspárok útjából. A többi könyv is szépen fogyott.

Hogy mi lesz a folytatás, majd kiderül, mindenesetre öröm volt az embereket ezzel az úttal megismertetni.

Városmissziós mozaik

Őszintén szólva nem voltak nagy reményeim a budapesti városmisszió keretében tervezett napunkkal kapcsolatban. A Szentlélekre bízva az ügyet, igyekeztem lelkiismeretem és lehetőségeim szerint közreműködni benne.

A hűvös hajnalban lelkes és szorgos kezek pillanatok alatt felhúzták a sátrakat. 9 órára már virágokkal feldíszített kuckók várták a vendégeket. A sokat látott katonai sátor szakrális, meg-hitt imahellyé alakult, művészi kezek és a kis csapat – valamint azáltal, hogy a Szentlélek eljött közénk.

Később, a kellemes szeptemberi napfény és a betérők imái meleggé és „óbudavárivá” tették, olyannyira, hogy még a kutyák is szívesen besétáltak és megpihentek a Szűzanya mellett.

Az idelátogatók fele – meglátásom szerint – a Budapesten és környékén élő schönstatti családokból állt, a másik fele pedig – láss csodát – valódi „utca embelei” voltak.

Beültek az előadásokra, végighallgatták, és beszélgetésbe elegyedtek velünk!

Egy fiatal szülőpár kisbabát tolva a babakocsiban sétált egyenletes sebességgel, látszott, hogy a nagy ingergazdagság ellenére nem akarnak megállni, hisz még ahhoz pici a gyermekük, hogy bármelyik játékhoz csatlakozzanak. Figyeltem az arcukat, a szemüket. A fiatal apa szeme megakadt az imasátoron és megállt. Ekkor lassan és diszkréten behívta őket egy feljűk cirkáló „vendégfogadó”. Bejöttek.

Én értük imádkozom azóta is.

Köszönet a városmissziós napért!

Nagyon szépen köszönjük **Zajkás Péternek és Rozinak** a több mint egy éve tartó – rendületlen hittel, kitartással, leleményességgel végzett – szervező munkájukat a Schönstatti városmissziós napért!

Továbbá köszönjük az elmúlt fél évben rendszeresen összegyűlt maroknyi kis csapat, a lelkes előkészítők munkáját, akik:

Billes Viktor, Bogár házaspár, Gólya házaspár, Hortobágyi házaspár, Ozsvári házaspár, Perei házaspár, Varga Orsi voltak!

Köszönet az előadó házaspároknak:

Abai házaspár, Fleischer házaspár, Gódány házaspár, Guld házaspár, Kiss házaspár, Pfitzner házaspár!

És végül, de nem utolsó sorban a – Szentlélek csodájaként megélt – népes közreműködő és kivitelező családok és fiatalok segítségét is nagyon köszönjük!

Albert hp., Barta Gergő, Bogár hp., Czigányik hp., Csabai Blanka, Deák hp., Dobai hp., Ferencz Máté, Gillai hp., Guld Hanna és Péter, ifj. Hortobágyi Tibor, Koncsik hp., Komáromi hp., Magyarokúti hp., Oláh hp., Oltárcezy hp., Palásthy Imre és Kinga, ifj. Perei Gábor, Rajta hp., Ramocsai hp., Sallai hp., Salzmann hp., Schumiczky cs., Szabó hp., Szabó Zsófi, Dominika, Fruzsina, Szóts hp., Varga hp., Varga Orsi, Vidra hp., Weiperth hp.

Köszönjük mindazoknak is, akikről név szerint ugyan nem tudunk, de a Szentlélek eszközei és közreműködői voltak ebben a misszióban! Kérjük, hogy imáikkal tovább is kísérik az elvetett mag szárba szökését!

Endrédy István és Cili

Városmissziós élményeim

Az előkészület nagyon nagy élmény volt, először elképzelni sem tudtam, hogy lesz valami szeptember 16-án. Az első megbeszélésen lassan kezdett kibontakozni egy terv, de a megvalósításhoz rengeteg emberre lett volna szükség. Végül mikor elkészítettük a táblázatot, teljesen meglepődtem, hogy ilyen sokan jelentkeztek és betelt a táblázat! Kicsit izgultam, eljön-e mindenki, de várakozáson felül ott volt mindenki, sőt sok olyan segítők is volt, akik fel sem iratkoztak!

Imri gyönyörű dekorációt készített, mindenki elhozta, amit vállalt. Tele voltunk izgalommal, vajon odajön-e valaki! Bár az előtte levő időszakban szórólápozunk is, de kicsit kevésnek éreztük.

Az első előadás alatt még kevesebb vendég volt, de a következőre megtelt a sátor. Ezután folyamatosan voltak vendégek. Hogy kinek mi történt a szívében arról egy olyan visszajelzést kaptunk, hogy egy házaspár arra jött rá, hogy keveset beszélgetnek. Egy másik pár megtudta, hogy mi nem kommunában élő közösség vagyunk, más azért vitt az utógondozási listánkból, mert nagyon profinak találta. Voltak, akik elkérték a telefonszámunkat, voltak, akik örömmel bejöttek a kis kapun, melyen a „Meríts a forrásból” felirat volt. Sokaknak nagyon tetszett a „forrásunk”, a kövek (egyenesen Óbudavárról hoztuk őket!) és kavicsok, melyekre bibliai idézeteket írtunk. Ebből mindenki vihetett haza.

A kézműves sátorban sok gyermek készített szép dolgokat, készült rózsafüzér, szép könyvjelző, csipeszkápolna, festett kavics és még sok minden.

Az imasátorban végig voltak imádkozó emberek, és a sok sütemény is mind elfogyott. Jó volt, hogy tudtunk a szomszédoknak inni is adni! Köszönjük a szponzoroknak! (A Fornetti süteményeket és Szentkirályi ásványvizet adott.)

Jó volt együtt lenni a sok schönstatti családdal, jó volt látni az összefogást! A magot elvetettük, a termést nem mi aratjuk le!

Missziós mÁmor

Még beszaladok a fürdőbe, megigazítom a hajamat, gyorsan előke-
resek egy nyakláncot. Vacsorára megyünk a férjemmel. Izgulok,
hogyan fog boldogulni gyerekvigyázónk a fektetéssel, mert ki-
sebbik gyermekünk még igen kicsi. Férjemen látom, hogy vala-
mit leplezni próbál, takargat valamit. Mosolyra fakaszt, ahogy
zavartan igyekszik valamit elrejteni a kocsi hátsó ülésén. Különleges este ez. Idejét
sem tudom, mikor mentünk el kettecskén.

Nemcsak a gyerekek miatt izgulok. Ha őszinte akarok lenni, egy hete idegeske-
dem a mai este miatt. Vacsora lesz, igen. Gyertyafényes, meghitt. Csak épp mi szer-
vezzük és nem csak magunknak.

Plébániánk városmissziós programjai keretén belül, meghívtuk az elmúlt négy
évben templomunkban házasságot kötött ifjú párokat egy előadással, beszélgetés-
sel egybekötött vacsorára. Egy asszony vállalta a nehéz és költséges feladatot, és
felhívott 155 párt, hogy meghívja őket a mai estére. Ebből 25 pár jelzett nekem
vissza, hogy örömmel eljön! Nagy szám ez a nagy érdektelen, egyházunkat messze
elkerülő társadalmunkban. Isten tudja csak, honnan és hogyan, de egy estére vissza-
tért sok pár oda, ahol közös életük megszentelődött, ahol szentségi házasságot
kötöttek! „Az oltár közös, a párunk nem” – volt az este mottója, Pilinszky után
szabadon.

Izgulok, hogy jól fogja-e érezni magát ennyi különböző élethelyzetű, vadide-
gen pár. Az előadó házaspárnak megvan-e mindene, amire szüksége lehet az este
során; pici gyermekük nekik is szépen elalszik-e nélkük? Plébánosunk be tud-e
majd nézni hozzánk, hogy megáldja a jelenlévő házaspárokat? Sikerül-e szépre
varázsolni a termet, lesz-e elég szalvéta, gyertya? A hús meg fog-e főni teljesen, a
saláta rendben megérkezik-e? Lesz-e majd segítő, aki a vacsora végén segít elmoso-
gatni? És egyáltalán: ad majd valamit ez az este a házaspároknak? Visszajönnek
majd máskor is? Van értelme ennek a városmissziónak?!

Idegesen, de összeszedetten mindent szépen előkészítünk a helyszínen a fér-
jemmel és két segítő házaspárral. Lassan érkeznek a vendégek: zavartan, kimérten.
A férjek egy-egy csokor virágot szorongatnak, kérdik tőlem, hová tegyék. Milyen
aranyosak, hogy nem felejtették el! A meghívó levélben kértem az urakat, hozzanak
virágot a feleségeiknek, amit majd az este során átadhatnak nekik. Az asszonyok
sem felejtettek el esküvői képet hozni, amiből pedig egy tablót készítünk. Rögtön
el is kezdjük nézegetni őket, hamar oldódik a hangulat. Kezdek végre én is lazulni,
mikor befut plébánosunk és az előadó házaspár is. Lassan elhiszem, amit férjem súg
a fülemben: minden rendben lesz.

A vendégek leülnek, meggyújtjuk a gyertyákat az asztalon. Henrik atya a ház-
ságról beszél, ott folytatja lazán és közvetlenül, ahol a jegyesoktatáson abbahagy-
ta. Ért a hallgatók nyelvén, mert sok a nevetés, egymásra mosolygás a párok között.

Hogy miről beszél, nem tudom, mert az új érkezőkre figyelek; hogy hozzak-e vizet
Henrik atyának, kinyissak-e egy ablakot? Egyszer csak feláll mindenki: Ádámnak
és Évának szólítja a házaspárokat plébánosunk. Házassági fogadalmat újítanak a
párok, én beengedek egy frissen érkezőt.

S akkor, úgy három méter távolságból magamon érzem férjem tekintetét. Halla-
ni kezdem, amit mond: „Ígérem, hogy jelen lévő feleségemet tisztetem és szeretem,
míg a halál el nem választ bennünket egymástól.” Szeme mosolyog, hangja simoga-
tó. Pillanatok töredéke alatt elolvadok, s végre ténylegesen megérkezve, a vendé-
gekről megfeledkezve szívből felelek én is a kérdésre.

Igen én is szeretem! Örökre! Köszönöm, Istenem, hogy Őt nekem adtad, s hogy
rajta keresztül érezhetem a te feltétlen szeretetedet! Úgy elidőznék még ebben az
édes pillanatban, mikor látom, „vőlegényem” huszonhatod magával előránt a háta
mögül egy csokor virágot. Ó, hát ő sem felejtett el virágot hozni! Ez lapult a hátsó
ülésen pulóverrel letakarva! Végre megszűnik a három méteres távolság, és a nyaká-
ba borulhatok. Mélyen magamba szívom az illatát, és szívembe vésem a pillanatot.

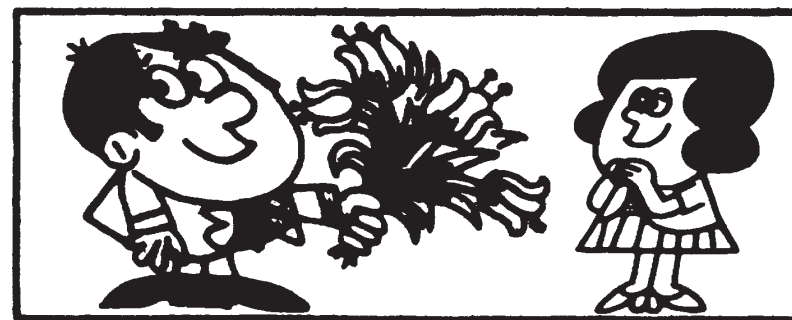
Gyorsan körülnézve csupa egymásra mosolygó párt látok magam körül és
egy büszke plébánost a sarokba húzódva.

Innentől kezdve ha az este kudarcba is fullad, akkor is röpülve megyek haza. De
kudarcra csupán a szétfőtt hús volt ítélve. Az előadás őszinte volt, szórakoztató és
elgondolkodtató. A házaspár, aki előadott, valóban magából adott valamit a többi-
eknek.

A vacsora után sokan maradtak beszélgetni, másokkal vagy életük párjával –
kinek mire volt igénye aznap.

Volt-e értelme a városmissziónak? Közelebb hoztunk-e másokat az Egyházhoz?

Talán. De férjemmel megerősítő, boldog élmény volt ez az este. A közös
„missziós” munkában, a sokadalomban megújultunk, és ez mindennél fontosabb
nekem.

CSALÁDAKADÉMIA 1996 – 2006

Második évtizedünk elején járunk a Családakadémiában...
Honnan indultunk, s hová jutottunk eddig?

Óbudaváron egy csúszós, havas, de annál lélekemelőbb napon indult el 18 lelkes házaspár. Úgy éreztük és gondoltuk, kaptunk annyi sok kincset a Schönstatt Családmozgalom által, hogy tele a tarisznyánk, s útra kelünk a magyar családok felé...

Tilman Beller atya és Bíró László családreferens püspök atya társaságában és támogatásával alapítottuk meg a Családakadémiát. Az alapítás szellemi atyja a Csermák házaspár volt, oltalmazóknak az első szent magyar királyi családot kértük, vezetőnknek pedig Szűz Máriát.

Az ő vezetése nélkül nem jutottunk volna sokra, így viszont minden ügyünkben őhöz fordultunk, s ő mindaddig nagylelkű vezetőnknek bizonyult.

Hová jutottunk eddig?

Az elmúlt tíz évben előadóink begyakorolták magukat előadások tartására, hála Istennek, volt „gyakorló-pálya” bőven... Több ezer ember hallotta már előadó-házaspárjainkat az egyházmegyében s országszerte. Az első években 30-40 előadásunk hangzott el, tavaly már több mint 90 alkalommal kérték előadóinkat.

Mi a titka, hogy érdeklődéssel hallgatják Családakadémiánk előadóit a házaspárok?

Saját tapasztalatainkról beszélünk, arról, amit megéltünk, vagy a környezetünkben, közösségeinkben élő családok megtapasztaltak. Nem erősségeink a nagy el-

méletek, inkább az ÉLET az előadásaink témája. Az élet, amely hol veszekedést hoz, hol különbségeinktől győtrődünk, hol a gyerekeink nevelésében nem leljük a megfelelő utat... S akkor előadóként visszagondolunk arra, hogy éltük meg ezeket a nehéz időket. Hogyan, milyen módszerrel másztunk ki a gödör fenekéről is akár. Vagy hogy segíti heti egy kiadósabb, ünnepélyesebb beszélgetésünk a házaskapcsolatunk frissen tartását...

Bizony sok területen tovább képezzük magunkat, mert a munkahelyünk megköveteli. A családjunk, a házastársunk is megérdemli, hogy állandóan képezzük magunkat, hogy örömteli, sugárzó család lehessünk. S ez Családakadémiánk célja és értelme:

ERŐS CSALÁDOK – ERŐS GYEREKEK

Egyre több házaspárnak igénye, hogy azt, amit egy-egy előadásban hallott, ő is megélve továbbadhassa, hisz a családoknak kell elindulniuk a családok felé!

De aki másoknak adni akar, annak előbb meg kell tömnie a tarisznyáját, hogy abból oszthasson kincseket... Ezért szervezzük a családtrener-képző kurzusokat. Immár a 7. ilyen csoport kezdte meg szeptemberben két éves képzését.

Nyolc házaspár gyerekeivel együtt vesz részt – most Pélifydszentkereszten – hónapról hónapra előadásokon, melyek az életről szólnak, s ki-ki felfedezhet benne gondolatokat, melyek hozzá szólnak, az ő házasságát teszik szebbé – ha nekiáll és életté váltja a hallottakat!

Hogy ez sikerülhessen, az előadást házaspáros beszélgetés majd csoportos feldolgozás követi. Így jól el tudnak mélyülni az elhangzottak. Az este a vidám közösség-építés ideje, amikor megosztjuk egymással, hogy vezet a Jóisten, hogy sikerült valamit megvalósítani abból, ami előző alkalommal megérintette szívünket. Egy év alatt 15 előadást hallgathatnak meg és dolgozhatnak fel a családok. Ez aztán olyan belső biztonságot ad, hogy a második évben nagy örömmel szoktak hozzálátni ahhoz a családok, hogy az előadás-készítés csínját-bínját is elsajátítsák. Ötperces próba-előadásokon gyakorlunk, ebből születik meg aztán a SZÍV-TÉMA, az, amiről a legszívesebben beszél az illető házaspár. Mivel itt megélt tapasztalatokról beszélünk, ez adja a hitelességet szavainknak. S ez mindig hat...

A képzést ünnepélyes küldetésünnep zárja, ahol az egyházmegye püspökétől vehetik át a házaspárok a diplomájukat.

A családokat könyvekkel is igyekszünk segíteni,

melyekben a családi étellel kapcsolatos indításokat olvashatnak. Női lelki füzetünk iránt is érdeklődés mutatkozik.

Mik a terveink a közeli jövőben?

Kentenich atya csodálatos pedagógiai tanításaiból szeretnénk több helyen sorozatot indítani, hogy a házaspárok örömmel és tudatosan nevelhessék önmagukat és a gyermekeiket.

Érdeklődés mutatkozott jegyesek felkészítésére is, novemberre áll össze az első munkacsoport Sopronban, akik kifejezetten schönstatti módon foglalkoznak a jegyespárok felkészítésével. Körvonalazóban van Budapesten és környékén is hasonló jegyes-felkészítés.

Már régóta dolgozó előadóinknak továbbképzést szeretnénk idén biztosítani, hogy örömmel, s feltöltődve, teli tarisznyával folytathassák útjukat.

December 9-én Sopronban lesz a 6. csoport KÜLDETÉSÜNNEPE, ahol nyolc család kap diplomát. Ők ezekben a hetekben tartják meg vizsgaelőadásait. (október)

Az utóbbi években a pécsi, a székesfehérvári, a soproni, a Budapest-környéki családok vettek részt családtrener-képzésen. Hála Istennek, minden egyházmegye püspöke örömmel fogadta a családokat, a bíboros atya pedig kifejezetten további intenzív munkára biztatott!!!

A következő csoport szintén Budapest-környéki családok részvételével januárban indul.

Szeretettel várjuk érdeklődők jelentkezését – különösen a veszprémi egyházmegyéből, Családakadémiánk bölcsőjének környezetéből!!!

Szívesen állunk rendelkezésre: Varga Károly és Erika
verika@uze.net és vrgkrly@drotposta.hu
 20/456-6055

Fiatalok Oázisa

ZARÁNDOKLAT: Varsó – Częstochowa

Avagy 300 km 10 nap alatt

Azt hiszem, mi sem sejtettük azon a szerda hajnalon, mikor felszálltunk a Varsóba tartó repülőre, hogy mire is vállalkoztunk.

Miután eltöltöttünk 4 szép napot Varsóban egy kedves családnál, eljött a várva várt nap: augusztus 5-e. Több ezer ember gyűlt össze a Szent Anna-téren, rengeteg fiatal, mindenki örül egymásnak, a régi barátok – akik már nem először találkoznak a téren augusztus 5-én – köszöntik egymást. Sokan bemutatkoznak, megismerkednek új zarándokokkal. Mi is így érkezünk, nem ismertünk senkit a magunk kis csoportján kívül. Mindenki lengyelül beszél, rajtunk kívül sehol egy magyar. A lengyelek viszont nagyon vidámak. Fölvetődik bennünk a kérdés, mi keresnivalónk van nekünk, magyaroknak itt?

Húsz évvel ezelőtt még rengeteg magyar vett részt a zarándoklaton, most azonban csak mi 12-en. Jó lesz ez? Nem voltunk benne biztosak. Jézusom! Hogy fogjuk mi ezt kibírni 10 napon keresztül???

Minden nap 30-40 kilométer, semmit nem értünk az egészből, idétlen mutogatós énekek, túlbuzgó emberek... szóval ez volt az első benyomásunk.

Első nap 38 km-t tettünk meg. Az utolsó 5-öt még ma sem tudom, hogyan teljesítettem. A lábam minden lépésnél nyilallt, és ezzel nem voltam egyedül. Míg az első kilométereket a csoport élen tettük meg, úgy az utolsókat a legvégén. Tudtam, ha elkezdek hisztizni, nem bírom befejezni a napot... Egymást biztatva mégis megcsináltuk... Ez lesz 10 napig??? – vetődött föl bennünk a kérdés ismételten. Aznap este jó párszor meggondoltam, hogy elmenjek-e WC-re, olyan fáradt voltam és fájtak a lábaim... Sokan sírtak a nap végére, kiborultak, a lábakon megjelentek az első vízhólyagok...

a magyarok viszik a zászlókat

...Második nap... nehéz... nagyon nehéz...

De minden nap újult erővel indultunk újra. Énekeltünk. Az eleinte álszentnek hitt emberek magukkal ragadtak minket is. A harmadik napon már mi is dúdoltgattuk és mutogattuk a dalokat... és egyre lelkesebben.

Már mi is vittük a táblát, melynek arany színe volt és egyik oldalán fehér és piros, másik oldalán egy zölddel megtoldva lógtak a szalagok... így vonultunk lengyel-magyar csapatként.

a magyar csapat Pawel atyával,
az arany csapat vezetőjével

után elfáradnak a lengyelek, és nem fognak ilyen lelkesen énekelni, de NEM... nem űk törtek meg, hanem mi. Ahogy teltek a napok, egyre jobban tudtuk az énekeket, volt, aminek már a szövegét is ismertük, és egyre lelkesebben és vidámabban mutogattuk és énekeltük őket.

Csupán 12-en voltunk magyarok, de hamar befogadtak bennünket. Már mi is hozzátartoztunk teljesen az arany csapathoz (grupa-zlota).

Legjobb esetben reggel 6-kor keltünk, de leginkább 5-kor és 4-kor, kivéve az utolsó napot, mert akkor 3-kor. A cuccainkat teherautó vitte.

Nehezek, de szépek is voltak a reggelek. Mise... minden reggel mise. Nem is reggel, inkább hajnalban. Hallottuk az első madarakat, de volt, hogy elnyomta éneküket egy fáradt zarándok horkolása a mise közepén... :)

A táborhelyeink tanyákon voltak. Ez a környék nagyon szegény volt, ám mégis szívesen befogadtak minket minden nap. Ahogy megérkeztünk egy-egy táborhelyre, ügyesnek kellett lennünk, hogy jó helyet találjunk, ugyanis megjelentek a legújabb Quechua sátrak, melyeknek fölállítási ideje 2 másodperc, tehát mire odanéztünk a jól kiszemelt sátorhelyre, már ott állt a helyen egy ilyen 2 mp-es... Szóval nem volt idő lassúskodni... Mikor álltak a sátraink, következett a fürdés. Igazából nem is fürdés... egy lavór víz... minden nap egy lavórral... lábmosásra és egyéb fontosabb testrészek tisztántartására a legminimálisabban volt elég... azaz elégnek

Arany csapat – azt hiszem, ennél jobb csoportba nem is kerülhetünk volna. (Az egész zarándoklapon összesen 5000 fiatal vett részt, és mindannyian valamilyen szín alatt vonultunk, ha jól emlékszem, 17 szín volt, mindegyik csoportban 150-300 emberrel.) A csoport elején hangszórók, végén hangszórók, közte pedig vezeték, és a 150 vonuló fiatal. Az elején még nagyot neveltünk, ha valakinek vinni kellett a vezetéket, aztán 2 nap múlva már önként vittük, szívesen... Eleinte arra gondoltunk, hogy pár nap

lábmosás

kellett lennie. Mindezek után megfőztük kis vacsoránkat a gázfőzőnkön, és utána jött az apel, azaz esti ima. Ilyenkor vidám énekeket énekeltünk, táncoltunk, a végén pedig az egész csapat egy körben állva, egymás kezét fogva hálát adott egy gyönyörű énekkel a napért. Ilyenkor arra gondoltunk, hogy bárcsak örökké tartana..., de jött a reggel és az ébresztés, és már nem gondoltunk ilyesmire...

A napok egyre gyorsabban teltek... amilyen hosszú volt az első

két-három nap, olyan rövidnek tűnt a többi hét-nyolc... Újra a csapat élen mentek a magyarok. Már nem számoltunk vissza, már teltek számolás nélkül is a napok..., olyan gyorsan, ahogy nem is szeretnénk volna... már CSAK négy, három, kettő... és eljött az utolsó este. Sok volt a köszönnivaló, és volt miért hálát adni. A magyarokat behívták a kör közepére... Ők köszönték nekünk, hogy itt voltunk... nem hittük el. Hihetetlen nagy hála volt a szívünkben irántuk, és még Ők köszönnek nekünk??? Ezek a lengyelek... Elénekeltek közösen a Tied a dicsőséget lengyelül és magyarul egymás kezét fogva, és akkor már mindannyiunknak gombóc volt a torkában. Voltak, akiknek sikerült lenyelni könnyeit, de voltak, akiknek nem... VÉGE – nem, el sem tudtuk hinni... Tíz napig együtt mentünk, pihentünk, szenvedtünk és örültünk – már eltelt? Mintha csak tegnap kezdődött volna! Meg sem tudtuk érteni, hogy gondolhattunk az elején nem jót erről a csapatról. (Amúgy az aranycsapat megkapta a legénekesebb csoportnak járó díjat.)

Annyi mindent adott ez a 10 nap: új barátokat, rengeteg nevetést, összeveszést, kibékülést, imát, éneklést, mutogatást, ökörködést, szivatást, röhögőgörcsöket, kelést és elalvást, álmokat, esti és reggeli imát, segítséget, odafigyelést, boldogságot, játékokat, táncot, gitározást, újakezdést, újraindulást, lepihenést, a mélyből visszajövést, lábfeltevést, lábfeltörést, vízhólyagot, fájó tagokat, bedagadt testrészeket, adást, kapást, ételt, italt, ölelést és gáncsolást, egymás támogatását, masszírozást, legénekesebb csapat-díjat, esti imákat, élettörténeteket, nagyon jó beszélgetéseket, rózsafüzéreket, esti főzőcskézéseket, lábmosást, hajmosást, hajnali miséket (kisebbség nagyobb alvásokkal), hihetetlen jófej papokat, napsütést, esőt, fülledt levegőt és

Kandúr és Shrek

szellőt, bőrig ázást, fázást, izzadást, de akármilyen volt, vidámságot, nevetet, melyekről csak mi tudtuk, hogy kihez tartoznak (pl. Shrek, Kandúr, Puma, Testőr, Josh, Katona Marci:), éhséget, szomjúságot, sütit és teát az út szélén álló néniktől, bácsiktól és gyerekektől, három lengyelt, aki elkezdett magyarul tanulni, csoportképeket, szerelmet:), esküvőt (az arany-csapatban), eljegyzést (szintén nálunk); és egy ígéretet, hogy JÖVŐRE IS JÖVÜNK, és hozunk magunkkal annyi fiatal magyart, amennyit csak tudunk, hiszen mi 12-en vagyunk ennek a zarándoklatnak az apostolai Magyarországon. Még sorolhatnám az élményeket, a csupa jót oldalakon keresztül, de inkább gyertek el és nézzétek meg ti is, hogy milyen jó ez a zarándoklat. Tehát szeretettel hívunk minden kedves fiataalt (16-17 éven fölül), hogy gyertek jövőre TI is!!!! Időpont (minden évben): augusztus 5-14. (10 nap, 300km)

Ui.: Februárban jönnek a lengyelek Magyarországra, akit érdekel, az jelentkezzen és bevonjuk a programokba! Ők annál jobban örülnek, minél többen vagyunk!

Ide írhattok: vreka@uze.net (Varga Réka) vagy vargamoni7@gmail.com (Varga Móni)

Varga Móni

Ifjúsági Találkozó Óbudaváron

Kedves Fiatalok!

Szeptember utolsó hétvégéjén volt a II. Ifjúsági Találkozó Óbudaváron. Nagyon jól sikerült, több mint hatvanan jöttünk össze.

Ennek kapcsán kaptam a felkérést, hogy írjak néhány sort a találkozóról, a személyes élményeimről, tapasztalataimról.

Amikor elolvastam az e-mailet, hogy ifjúsági találkozó lesz, azonnal jelentkeztem, mert úgy éreztem, ott a helyem. Aztán pár nappal előtte kiderült, hogy pénteken délután ötig még órák lesz Piliscsabán, és majdnem le is mondtam az egésztől, de végül sikerült megoldani, és éjjelre megérkeztem Óbudavárra. Jó érzés volt és örültem, hogy a kápolna és Schönstatti fiatalok közelében lehetek, és hogy már ismerősként üdvözölhettük egymást. Mert megvallom őszintén, mindig volt (van) bennem egy kis

„félsz”, hogy milyen lesz, hiszen ti már gyerekkorotoktól ismeritek egymást, én meg csak pár éve csöppentem bele a mozgalomba.

De szóljak végre a hétvégéről. A közös reggeli imádságok meghatározóak voltak, különösen, hogy a kápolnában gyűltünk össze. Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én annyira szeretek ott lenni, csak sajnos nincs rá mindennap lehetőség.

Az Abai házaspár előadását köszönjük, köszönöm. Azt tanácsolták, hogy egyet próbáljunk meg kiragadni a hallottakból, és azon dolgozzunk. Nos, nekem több mindenben is lehetne dolgoznom... De talán nem vagyok egyedül. Ami különösen megragadott és elgondolkodtatott, hogy bocsássunk meg a szüleinknek, mert ők sem tökéletesek. Igen, sokszor túl nagyok az elvárásaink velük szemben. A Szűzanya segítségét kérve azon leszek, hogy megértsem az ő álláspontjukat is, minden helyzetben, s a rózsámat az édesanyámnak tudjam ajándékozni.

Azt hiszem, a kiscsoportos beszélgetések is tanulságosak voltak – számomra mindenképp. Itt mindenkinek lehetősége nyílt hozzászólni, bővebben kifejtetni a nézeteit, saját kapcsolatait elgondolkodni, azokból példát venni. Külön örömet jelentett nekem, hogy az egyik ilyen beszélgetést én vezethettem, és hogy valóban tudtunk beszélgetni, hogy találkoztunk.

A délutáni programok közül Csermák Péter, leendő Schönstatt-ata beszámolóját hallgattam meg. Miközben mesélt és képeket vetített, honvágy vett rajtam érte: milyen jó lenne megint Schönstattban lenni! Lepergett előttem a kint töltött egy év, a sok élmény, a lelki napok, a kirándulások, a találkozások. Ezután nem is volt más dolgom, mint hogy a kápolnába menjek, és köszönetet mondjak. S hogy megértsem, Schönstatt itt (is) van: Magyarországon, a találkozónkon, az én személyes találkozásaimban, a szívemben. Mindenhol, ahová magammal viszem. Köszönöm nektek is, kedves Fiatalok, akik segítettetek ezt észrevennem, megtapasztalnom.

Schönstattot egyébként 2004-ben ismertem meg Németországban. Kihívást, feladatot jelent számomra, hogy az itthoniakkal, veletek is megismerkedjek. Úgy érzem, jó úton haladok, és a Szűzanya meg Kantenich atya is támogat ebben. Az atyatelefonon keresztül a következő üzenetet kaptam a találkozó utolsó napján, a búcsúzás pillanataiban: „Tartson ki derekasan!”

Minden jót kíván: Babik Edit

Újra Óbudaváron – újra otthon

mai ember rohanó világban él, ahol úgy érzi: sem a hit megélésére, sem a barátságokra „nincsen idő”. Kiveszett a világból mindaz, ami egykor természetes volt. Ma már csak egy mondatot harsog a világ: Carpe Diem! Mely magyarul annyit tesz: „Élj a mának!” Hogyan is várhatnánk el, hogy ebben a világban valakivel hasznosan együtt tölthessük az időt, vagy közösen imádkozhassunk, ha csupán egy dolog számít igazán: az önmegvalósítás, az önző érdekek. Mégis, ha egy picit jobban körülnézünk, találunk egy helyet, ahol egy percre megállhatunk, ahol véget érhet a rohanás, és együtt lehetünk a Legnagyobbval, végül pedig azokkal, akik hasonlóképpen gondolkoznak, mint mi.

Nos ez a hely Óbudavár. Itt állandóan nagyszerű programok várják mind az új, mind a régi résztvevőket. Ezúttal is ilyen programokkal várt bennünket az idei ifjúsági találkozó, amelyen körülbelül 70 fiatal társaságában vehettem részt majdnem három napon keresztül. Csodálatos volt azt látni, hogy milyen sokan voltunk jelen hasonló gondolkozású fiatalok, akik az Úrnak tetsző életet akarunk élni.

A változatos programok között (pl. a méta, a láthatatlan színház, a felejtethetlen esti imák) részt vehettem egy nagyon jó előadáson is, melyet az Abai házaspár tartott. Azt hiszem, ezt minden párját kereső fiatalnak meg kellene hallgatni. Sokunk számára nem csak egy egyszerű párkeresésről szóló „rózsa”-történet hangzott el, hanem az előadó házaspár személyében élő példát láthattunk: hogyan válasszunk úgy párt, hogy a Mennyei Atyát se hagyjuk ki belőle! Azt hiszem, ez nagy segítség volt mindnyájunknak.

Úgy tapasztalom, hogy elmélyülni, csendben és harmóniában lenni Istennel igazán nehéz, ha állandón csak „futunk a dolgaink után”. Nos, ebben a három napban sikerült teljesen szakítanom mindennel, mely eddig visszatartott. Azt hiszem, hogy elmondhatom: életem eddigi részében Égi Édesanyám mindvégig figyelemmel kísért, mindig ott állt mellettem, és fogta a kezem. Amikor szombat este a kis kápolnában egyedül imádkoztam, úgy hiszem, az Úr megadta azt a kegyelmet, hogy meglássam a hivatásomat, melyet eddig is éreztem, de még bizonytalankodva. Hihetetlen, hogy az ember az Isten szavát csend nélkül és béke nélkül mennyire nem tudja meghallani! Ugyanakkor jó tudni azt is, hogy van egy hely, ahol az Úr

biztosan tud szólni hozzánk, hiszen a Szűzanya hívó szava kit nem tud becsalogatni magához a kápolnába?

Azt hiszem, Mennyei Atyánk az előadások és elmélkedések által megerősített abban, hogy az ember mit sem ér Isten és a barátok nélkül, akik nem csak lelkieken, de fizikailag is támaszaink, akik az Ő eszközei életünkben. Úgy gondolom, hogy mi, akik most ott voltunk Óbudaváron, sok olyan tapasztalatot szereztünk, amelyet a világba el kell vinnünk, meg kell élnünk, és ezáltal Isten eszközeivé kell lennünk.

Bárdonicsek Stella

Ifjúsági városmisszió

sok megbeszélés, levél, munka után eljött a Városmisszió hete.

A program a Családok Városmissziójával kezdődött, ahova sok fiatal is eljött segíteni. Jó hangulatban, kellemesen telt el a nap: játékok, beszélgetések, előadások... Köszönjük a Zajkás házaspár munkáját!

Szerdán és csütörtökön volt a fiatalok Városmissziója. Kedden délután tudtuk meg, hogy nem kaptuk meg a területfoglalási engedélyt, így nem állíthattunk sátrat a tervezett helyen. Elkezdtük törni a fejünk, mit lehetne most tenni. Végül megoldásként egy utánfutón rendeztük be állomásainkat, melyek Mária életén keresztül mutatták be Schönstattot, és céljuk az önismeret volt, így szerepeltek például szeretetnyelves tesztek, melyeknek igen nagy sikere volt. Őszintén szólva kellemesen csalódtam ekkor a fiúk kreativitásában!:) És ami elmaradhatatlan: osztogattunk mézeskalácsot is

minden kedves arra járónak, ez azonban még aznap elfogyott, annak ellenére, hogy ekkor még nem volt túl nagy az utánfutó látogatottsága.

Számomra ez a nap kevésbé volt jó, mint a következő, melyet majdnem egész éjszakás aktív előkészület előzött meg. Sütöttünk újabb adag (kb. 12 tepsi) mézeskalácsot, készítettünk szórólapokat, és a végén még egy kis alvásra is jutott idő. Csütörtökön – az utánfutót mellőzve – felferhettük már a sátrunkat is, ami nagyon sokat javított a megjelenésünkön, és otthonává vált a betérőknek, akik kabátjukra

letelepedve örömmel, nevetgélve „teljesítették” állomásaink feladatait: volt, aki órákat ügyködött egy ördöglakattal, volt, aki kitartóan tanulgatta a gólyalábazást – sikerrel!

Az ifjúsági városmisszió programját a fiúmozgalomtól kölcsönkapott sátorban felállított öt állomás alkotta. Már a nyári szünet előtt elkezdtük összeállítani, figyelve rá, hogy ne is legyen túl „mély”, de azért legyen lelki tartalma is. Nem volt könnyű feladat!

Az állomások Mária életén keresztül segítették látogatóinkat abban, hogy jobban megismerjék magukat, és emellett voltak játékos és gondolkodtató feladatok is.

Az **első állomás**on a hozzánk látogatóknak „Igen”-t kellett mondani arra, hogy nyitottak, és arra, hogy a számukra Isten által kijelölt utat igyekeznek elfogadni, ezt örömmel élni, nem csak bohón bele a mindennapokba. Ennek jelképeként egy-egy üveggolyót dobhattak egy üvegbe – jó sok összegyűlt!

A **második állomás**nál arról volt szó, hogy Jézus megszületik. Itt két teszt közül is választhattak az érdeklődők, mindkettőből kiderült, melyik az ő szeretetnyelvük. (Az öt szeretetnyelv: minőségi idő, dicsérő szavak, szívességek, testi érintés, ajándékozás.) Ez érdekesnek és tanulságosnak bizonyult.

A **harmadik állomás**nál mindenki letehetette mindennapi problémáit, volt egy korsó, melybe egy kis cetlire felírva beledobhatták a gondjaikat, nehézségeiket. Itt néha azt láttam, hogy volt, akinek ez nehézséget okozott, nem merte felírni.

A **negyedik állomás** a Szűzanya fájdmáról szólt. Itt megpróbáltuk egy kicsit próbára tenni az emberek türelmét, olyan formában, hogy volt háromféle ördöglakat. Az egyik közülük jó nehéznek bizonyult, én csak a második nap végére jöttem rá a megoldására, persze van, akinek már jóval gyorsabban sikerült.

Az **ötödik állomás** Mária mennybevétele volt, melyben gólyalábazás volt a feladat, illetve ide tettünk ki magunkról jó sok képet. A gólyalábak a vártnál nagyobb sikert arattak, ezt mindannyian örömmel láttuk.

Ezen kívül minden állomáson volt egy bibliai idézet, egy kis írás Schönstattról, illetve egy-egy papír, amit elvihettek magukkal, talán gondolkodtak is rajta...

E két napon megtapasztaltuk, hogy nagy szükség van áldozatokra, valamint hogy a nehézségeknek és az együttes küzdelemnek mekkora összekovácsoló ereje van. Sokan dolgoztunk sokat, de azt hiszem, mondhatom, meglett az eredménye! Köszönjük Viktornak a főszervezést, valamint kitartó és fáradhatatlan munkáját! Köszönjük a Szűzanyának, hogy megáldotta a tevékenységünket! Szép volt megélni ezt a pár napot, ahogy otthonná vált a sátor, és ahogy minket is megváltoztatott, nyitottá tett!

Lánytábor 2007

Ez alkalommal a 9-13 évesekkel Szögligeten, a Szallamandra házban tartottuk a hatnapos lánytáborunkat.

A tábor minden évben egy eszményt állít a lányok elé, amely a Szűzanya és Kantenich atya mellett követendő példát mutat. Olyan mesét, regényt próbálunk választani, amely a lányokhoz közelebb hozza a hitet. Idén Eleanor H. Porter *Az élet játéka* című könyvét vettük alapul. Pollyanna életvidámságát, pozitív gondolkodását és elszántságát emeltük ki. Ennek kapcsán a helyes önbizalomról, önértékelésről, önmagunk elfogadásáról, barátságról, betegségekről, nehézségekről beszélgettünk.

Az első délelőtt megalakultak a korosztályok szerinti beszélgetős csoportok. Virágh Orsi a legkisebbekkel, Szalánczy Sári és Butor Vera a 10-11 évesekkel, én pedig a legnagyobbakkal foglalkoztam. A hétfői beszélgetés után egyértelművé vált számomra, hogy ezek a lányok bizony önbizalom hiányban szenvednek. Nem merték elhinni magukról, hogy szépek, mondván, ez önzés, beképzeltség. Az ebéd alatt megbeszéltük a többi csoport vezetőjével, hogy kinél mi történt. Világossá vált, hogy általános problémával állunk szemben. Ha egy alig negyven kilogrammos, tízéves lány azt mondja, hogy fogynia kell, azt hiszem súlyos testkép zavarra utal. Egy hét alatt nem lehet megváltoztatni őket, csupán elindítani bennük valamit. Ezúton kérjük a szülőket, legyenek partnereink és figyeljünk jobban rájuk.

Sok barátság megerősödött vagy elindult a Szallamandra házban. Sokat játszottunk, túráztunk és kézműveskedtünk. Megnéztük Jósavafőnél a Vöröstő barlangot, Szád-várat, a kazincbarcikai strandot, valamint az edelényi buszpályaudvart.

Az utolsó este szentmisével és tábortűzzel zárult.

Egyik kedves szokásunk, hogy a tábor végén egymásról és a táborvezetőkről is leírhatják a véleményüket a résztvevők. Mindenkinek névre szóló lapja volt, ami utolsó estére betelt jó tulajdonságokkal. A lányok nagy becsben tartották, fontos volt számukra, hogy a többiek mit írnak róluk. Egy életre szóló emlékként vitték magukkal.

Reményeink szerint a tábori képek a schönstatti honlapon rövidesen megtekinthetőek lesznek.

Kocsispéter Edit (Mamzi), a tábor egyik vezetője

Helyesbítés a 48. számhoz: A *Kő az úton* c. vers szerzője Marie Feesche (ford. *Türmezei Erzsébet*). Valószínűsíthető, hogy *Prohászka Ottokár* püspök is használta, idézte ezt a verset valamely írásában és így ragadhatott az ő nevéhez. Forrásunk az 1978-as Új Ember volt.

Weöres Sándor

Kereszt-árnykép

A kereszt felső
ága égre mutat,
nagy örömhírt tudat:
„itt van a te utad”
a kereszt két karja a légből szétzalad,
rajta sovány kezek tört vért virágzanak;
„vigyázz: ő a lélek, de a test megszakad,
kétfelé visz ösvény s te szabad vagy, szabad”
a keresztnek alsó
ága földre mutat:
„vesződj: itt áss kútát,
lásd benne arcodat”.